

No. 40
(14)
3 APRIL
1918
AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
15 CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f1.50
plus 10 %
tijdelijken toeslag

Ajax kampioen.

In den Zondag l.l. gehouden voetbalwedstrijd wist Ajax met 4—1 op Sparta het kampioenschap in de Westelijke Eerste klasse A te behalen. Onze foto geeft het kranige Ajax-elftal.

Een rugby-wedstrijd.

Zaterdag had in het Stadion te Amsterdam een rugby-voetbalwedstrijd plaats tusschen twee Engelsche teams. Wij fotografeerden een aardig moment, hetwelk van dit eigenaardig soort voetbalspel een goed denkbeeld geeft.

CRICKET

— DOOR —
H. VAN BOOVEN

(JOIN JOIN TOGETHER IN CRICKET'S MANLY TOIL)

Het is mij altijd 'n genot over cricket te schrijven, het woord alleen reeds brengt mij de heugenis van dagen zonder kommer, doorgebracht onder den zonnigen zomerhemel, van zuiver athletisch genot, waarin niet weinig intellectueel genot ook zat. Daarom voldoe ik gaarne aan het verzoek der Redactie van *Panorama*, om een beknopt artikel over cricket te schrijven.

Beknopenheid, ten opzichte van cricket, is alléén mogelijk, wanneer *niet* gevegd wordt: een volledige uitlegging van het spel te geven, noch de verschillende functies van batsman, bowler, en fielder enz. enz. volledig te bespreken. Wie dit wenscht, verwijs ik naar mijn boekje *Cricket* in het voorjaar van 1917 bij de firma Morks te Dordrecht verschenen, en naar vele Engelsche werken over het spel. Cricket is de *mannelijkste en meest opvoedende zomersport*. Er is niets in, dat naar weekelijkheid zweemt, het is een spel voor flinke jongens en mannen, die vooral niet „bang” moeten zijn voor den harden bal, maar die in alle omstandigheden moeten zijn: wakker en gereed om aan te pakken, ja zelfs om zich voor het geheel op te offeren. Cricket is handwerk, er is geen spier van het geheele lichaam die bij cricket niet in werking treedt. Cricket eischt *den geheelen man*, zonder voorbehoud, moreel en fysiek. Wie het spel leert, beseft dit onmiddellijk. Men komt dadelijk voor schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden te staan, die stuk voor stuk door veel oefening moeten overwonnen worden. Cricket is een spel dat zonder een geestkrachtige, kundige leiding onmogelijk geleerd kan worden. Ieder onderdeel moet afzonderlijk geoefend, *en altijd moeten die oefeningen gevolgd worden* door het spelen van partijen of onderlinge wedstrijden eveneens onder goede leiding.

Voor cricket is noodig een zoo groot mogelijk terrein, minstens 100 bij 100 Meter. De grond moet zoo gelijk mogelijk zijn, en met rol- en gras maaimachine worden onderhouden. De Engelsche cricketvelden zijn als uitgestrekte biljartlakens, heerlijk groen en gelijk. Onze velden zijn los, zanderig en niet kleiachtig taal als de Engelsche. Het is daarom onmogelijk er zonder een cocosmat op te spelen, daar de grond totaal bedorven zou zijn binnen enkele uren. Cricket kan echter ook begonnen worden onder minder ideale omstandigheden. Naarmate men vorderingen maakt, zullen de eischen m. b. t. den grond enz. ook hooger worden. Men kan cricket zoo duur maken als men maar wil. Maar in mijn jonge dagen, nu 30 à 25 jaren geleden, waren wij op de Haagsche maliebaan, of op een witte negen maanden van het jaar gelukkig met ons alles beheerschende cricket. Iedere jonge speelde cricket. Tennis bestond niet, noch hockey, golf ja zelfs voetbal was verre inferieur aan cricket

Bowler, op het oogenblik dat hij den bal zal loslaten.

en werd nog maar door weinigen gespeeld. Wat hadden wij anders noodig dan ons ongeprepareerd grondje, met lang nat gras, (dat deerde ons toen niet) desnoods één bal voor drie gulden, twee bats voor 10 gulden, een stel wickets voor 2.50. Compositieballen waren goedkoop en we gebruikten er daarvan hoogstens zes per seizoen. Met ons twee en twintigen of meer hadden wij dus een dertig gulden op te brengen. Zoo kunnen jongenscricket clubs ook nu beginnen wanneer de gemeente voor terreinen zorgt en niet de sportvelden laat.... omploegen voor.... aardappels.

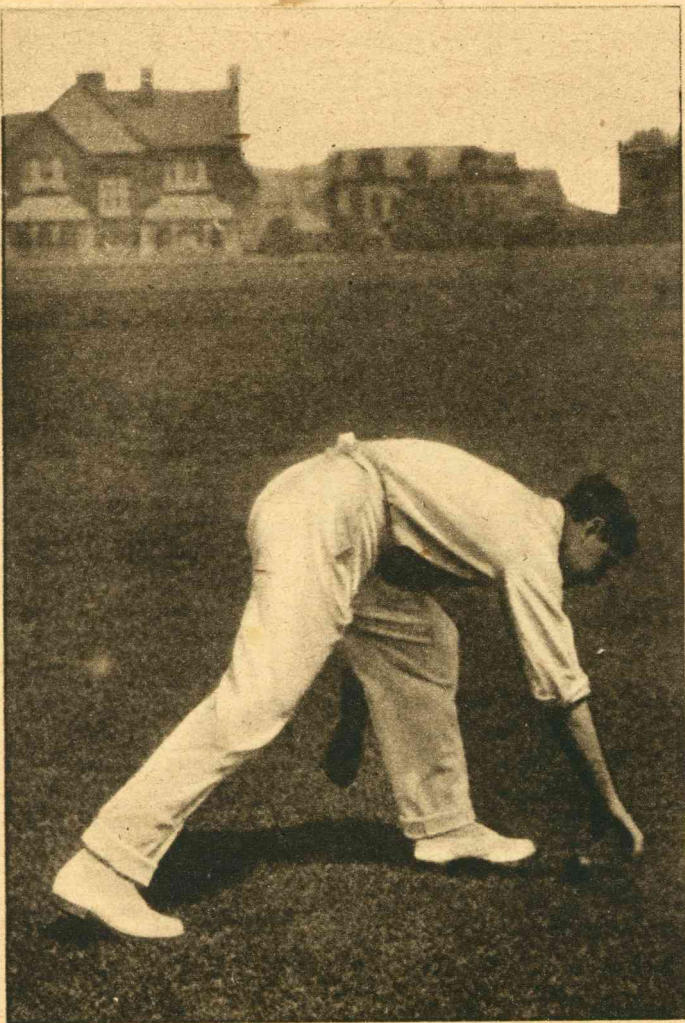
Bij cricket is ieder der spelers zóó zeer als zelfstandig individu geroepen om een belangrijke taak in den loop van zaken te vervullen, dat hij daarop voortdurend zijn aandacht en heel zijn geestkracht moet blijven vestigen, zonder zich door eenig gering kwetsuur te laten afleiden. Wanneer een jong speler (men leere cricket jong zoo mogelijk) van begin af aan goed oplet bij het spel, zal hij echter van zelf begrijpen en een overzicht krijgen. In Engeland werkt de opvoeder cricket zeer in de hand, vervangt het daar de Duitsche gymnastiek. Want begrijpen en 'n overzicht hebben van het spel, dat is noodig voor men het kan gaan liefhebben voor zijn leven. Het eigenaardige met cricket is, dat men van de drie onderdeelen: fielden, bowlen, en batten er slechts één behoeft te kennen, om reeds van het geheele spel te houden, en dan is het eigenaardig dat zulk een speler langzamerhand ook de andere departementen met de jaren onder de knie krijgt.

Het spel wordt door twee partijen gespeeld, die om beurten twee keeren fielden en slaan. De slagpartij moet trachten zooveel mogelijk runs, punten te behalen, terwijl de fieldende partij dit heeft te verhinderen. Het spel materiaal bestaat voor een volledig spel uit: één bal, twee wickets (drie paaltjes met dwarslatjes er over heen) op 20.116 M van elkander verwijderd, twee bats (slaghouten) een opteekenschrift (scoringbook). Van de slaande partij zijn altijd twee man aan de wickets gedurende een spel, terwijl de fieldende partij rondomme, op vaste plaatsen opgesteld staat. Van de slaglieden (batsmen) slaat er altijd één. De bowler van de tegenpartij bowlt achtereens zes ballen, waarna een ander bowler aan de beurt is;

hun doel is de paaltjes van den batsman met den cricketbal te raken, alsdan is die batsman uit en volgt een der overige negen spelers hem op. De batsman kan echter nog op verschillende andere manieren „uit” gemaakt worden. Zijn van de slagpartij, tien batslieden „uit”, dan gaat de partij die gefield heeft aan slag en de battende partij wordt nu „field”-partij. Beide partijen gaan op die manier beurtelings 2 keeren aan slag en in het veld en, wie de meeste punten maakt, wint het spel. De punten worden gemaakt door den bal tusschen de fielders door te slaan, en, terwijl deze den bal snel loopend ophalen, moeten de batslieden tusschen de wickets heen en weer loopen. Een keer de afstand tusschen wicket tot wicket is een run of punt. De handelingen van het slaan, werpen, het hard loopen, vangen, en stoppen der harde, soms met gloeiend felle vaart geslagen ballen, het bowlen, wicket keepen, en daarbij het voortdurende scherpziende opletten, en zijn-verstand-gebruiken, bij het runnen en terugspelen der ballen, nemen den speler, moreel en fysiek geheel en al in beslag. Hij zal vooral geduld moeten oefenen en wakker moeten zijn. Meer dan ieder spel is cricket het spel van wakker zijn en aandacht vestigen, daar de geringste fout dadelijk gestraft wordt. Het spel is moeilijk, maar wie het leert kennen, verkiest het om zijn stevige manlijkheid, en de poezie die er in zit, verre boven iedere andere zomersport. Suffers behooren niet op een cricketveld thuis, ze kunnen er alleen zwaar verwond geraken. Maar voor een echte, wakkere Hollandsche jongen die niet bang is zijn vingers te bezeeren, en durft aanpakken, is cricket de ideale sport, ook omdat alle bewegingen vlugheid en kracht eischen en een volledige athletische oefening van het lichaam verschaffen.

Voor nadere uitlegging moet ik weder naar mijn boven bedoelde werkje over cricket verwijzen, het geeft beknopt een nagenoeg volledig overzicht van het spel en ook zegt het den onderwijzer hoe hij cricket het beste systematisch onderwijst, waarbij vooral aandacht wordt gegeven aan het fielden, de kern van het spel. Het ware te wenschen dat onze jongens en jonge mannen deze prachtige zomersport algemeen en met volharding beoefenden voortaan.

In Engeland en zijn koloniën is het *het nationale* spel, hier in ons land tellen wij een aantal uitmuntende geroutineerde spelers, die den Engelschen soms goed partij geven, maar willen wij door cricket goede karaktereigenschappen verkrijgen, die de Engelschman ongetwijfeld door zijn cricket verkrijgt, dan moeten onze jongens en jonge mannen algemeen, naar Engelsch voorbeeld, het spel beoefenen onder goede leiding, die er met de vele geïnterneerden hier, thans goed te krijgen is.

Fielder, loopend den bal oprapend.

Batsman: een harde slag naar den off-kant.

Ervaringen van een Hollandschen particulieren detective

IV.

John Cherkin.

De Hollandsche particuliere detective verhaalt zijn spannende avonturen bij het inwinnen van informaties over een „huwelijks-candidaat” en over diens schoonvader.

Terwijl je op de wandeling waart,” zeide mijn chef, „is de Heer Ronders, — je weet wel, de bekende margarinefabrikant, hier geweest en heeft ons een klein zaakje opgedragen.”

„Ingewikkeld?” vroeg ik.

honorarium naar gelang van het resultaat en de waarde onzer nasporingen. Financieel moet Cherkin echter een goede partij zijn; hij logeert in Hôtel de l'Elite te Scheveningen en leidt in alle opzichten het leven van iemand, die 't royaal gewend is. Ook heeft hij met een paar groote wolhandelaars — kennissen van Ronders — al contracten afgesloten over het leveren van Australische wol na den oorlog. Hij heeft miljoenen Kilogrammen wol in zijn pakhuizen opgeslagen liggen, die niet verzonden kunnen worden wegens het uitvoerverbod en het gebrek aan scheepsgelegenheid.”

„Ik neem direct een retourtje naar Scheveningen,” zeide ik. „We zullen eens spoedig nagaan of die Australische wol-koning een vriend of een vijand is van de nymphen der badplaats — of hij een liefhebber is van versneden of onversneden whiskey — of hij de speelclubs om Scheveningen frequenteert. Dat is immers de bedoeling?”

„Juist, en informeer dan tegelijkertijd . . .”

Een bescheiden kloppje aan de deur onderbrak de orders van mijn chef. Onze jongste bediende en leerling-detective Milgers stak zijn hoofd naar binnen en zeide plechtig: „De heer John Cherkin uit Melbourne wenscht U te spreken.”

Een oogenblik zagen we elkaar verbluft aan, doch spoedig herwonnen we onze detective-achtige koelbloedigheid en statig beval mijn chef:

„Laat Mijnheer na 3 minuten en 20 seconden — niet

uit een mengelmoes van Hollandsche en Engelsche woorden, alsmede uit woorden, die feitelijk tot geen van beide talen behoorden. De mannen begrepen elkander echter opperbest.

De Australiër wenschte inlichtingen te verkrijgen omtrent den man, dien hij, naar gelang de informatiën zouden luiden, al dan niet tot de waardigheid van schoonvader zou verheffen. De moraliteit van den Heer Ronders liet hem echter volkomen koud; hij gevoelde zich blijkbaar meer tot den materieelen kant der dingen aangetrokken en wilde weten, of de margarine-fabriek inderdaad zoo rijk was als verondersteld werd en welk bedrag Mej. Paula Ronders, uit hoofde van haar moederlijk erfdeel, haar eigendom kon noemen.

„Liefde is heel fine,” betoogde de Australiër lachend, „maar de schoorsteen kan niet rooken thereof, zeggen jullie in Holland. Ik heb a great deal of kapitaal in wol vast liggen en kan in mijn zaken much los geld gebruiken. Zaken are business, zeggen jullie in Holland.”

Mijn chef, die eveneens een materialistische levensopvatting huldigde, was 't volkomen daarmede eens en beloofde Cherkin, hem binnen enkele dagen rapport te zullen uitbrengen.

We stonden dus nu voor een tweeledige opdracht: We moesten namens den schoonvader naar den schoonzoon en namens den schoonzoon naar den schoonvader infor-

IN DE BERGEN.

„Dat denk ik niet. Ik geloof, dat we ons honorarium gauw verdiend zullen hebben. Ik kan 't je in korte woorden vertellen: Ronders heeft een verduiveld aardige dochter . . .”

„Waarvoor we een geschikten echtgenoot moeten zoeken?” interrumpeerde ik.

„Nee, goudvischjes-hengelaar. In dit geval zou je niet lang zoeken, dat weet ik wel! De aanstaande echtgenoot is reeds gevonden, of, beter gezegd, hij heeft zichzelf aange-meld. 't Is nu maar de vraag of hij geschikt is.”

„Wie is 't?”

„De heer John Cherkin, groothandelaar uit Melbourne in Australië, die op 't oogenblik in Holland vertoeft tot het aanknoopen van handels-relatiën tusschen zijn vaderland en het onze. De heer Cherkin vertrekt reeds binnen enkele weken weer naar Australië en wil dan Mejuffrouw Paula Ronders, die wanhopig verliefd op hem is, in zijn armen meevoeren. . . Daar de telegrafische verbinding met Australië door den oorlog zoo goed als geheel verstoord is, valt 't Ronders natuurlijk heel moeilijk, om inlichtingen over Cherkin te verkrijgen. Daarom draagt hij ons op, om te weten te komen, hoe de Australiër zich tijdens zijn verblijf hier gedraagt, met andere woorden, of zijn moreel levensgedrag onberispelijk is. Kunnen we nog verdere inlichtingen verschaffen, des te beter. We krijgen dan ook een

eerder en niet later — binnenkomen.” — „Best, Mijnheer.”

Nadat Milgers verdwenen was, zeide mijn chef:

„Blauwscheen, hij mag jou niet zien. Hij zou je kunnen herkennen, wanneer hij je eens tijdens je nasporingen ontmoeten mocht. Ga dus vlug achter het gordijn.”

Ik had mij juist achter de meubelgordijnen, waarin een gaatje ter bespieding aanwezig was, geïnstalleerd, toen een lang, mager persoon, gekleed in een geruit fantasie-costuum, door Milgers werd binnengeleid.

De Australiër schoot direct op mijn chef toe, schudde hem hartelijk de beide handen en begroette hem: „Ah, Mr. The Arendsoog, how do you do?”

Mijn chef trachtte blijkbaar uit zijn hersens de laatste resten school-Engelsch op te diepen, die daarin toevallig waren achtergebleven en antwoordde eindelijk:

„It is me a very big honour, Mr. Cherkin, what can I do to help you.”

„Ah, you kunt gerust Hollandsch spreken,” betuigde Cherkin, „I have een paar maanden op the eiland Java geweest voor mijn gezondheid. Ik had daar nothing te doen en zoo heb ik Hollandsch geleerd van een paar families die ik ontmoet heb in het hôtel there.”

Van zijn kant wilde mijn chef echter ook per sé zijn kennis van het Engelsch luchten en zodoende bestond het gesprek

meeren. — „Ga jij nu eerst Ronders onder handen nemen, Blauwscheen,” zeide mijn chef, „dan zal ik intusschen het een en ander over Cherkin trachten te weten te komen.”

Hoewel het uitstapje naar Scheveningen meer bekoring voor mij had, volgde ik toch de orders van mijn chef op, want zaken are business dacht ik met Cherkin.

Gedachtig aan mijn succes in het geval-Ophorst, besloot ik wederom, den leeuw in zijn hol op te zoeken en ik begaf mij dus rechtstreeks naar het kantoor van Ronders.

De wet op de Oorlogswinst-belasting was eerst kortelings in werking getreden; ik besloot dus, mij uit te geven voor een accountant van den belastingdienst, die de boeken moest komen nazien.

Ik kan niet zeggen, dat ik ten kantore van Ronders met open armen werd ontvangen toen ik mij in mijn nieuwe functie bekend maakte.

Ik moest geruimen tijd in de wachtkamer doorbrengen, alvorens ik tot het heiligdom van den margarine-koning werd toegelaten. Ronders ontving mij met ijskoude hof-felijkheid. Nadat ik hem het doel van mijn bezoek — de controle der boeken, in verband met zijne aangifte voor de Oorlogswinst-belasting — had uiteengezet, gaf hij aan een zijner bedienden order, om mij de hoofd- en hulpboeken te brengen; hij wees mij een tafeltje in zijn privé-kan-

toor, waarop ik de bescheiden kon nazien, en liet mij toen verder geheel aan mijn lot over, terwijl hij zich in het nalezen van correspondentie verdiepte, onder het uitblazen van groote rookwolken, die hij met behulp van zijn pijp te voorschijn bracht.

„Ik kan U geen sigaar aanbieden,” bromde hij nog. „De tijden zijn te slecht en alles is even duur — (zelfs de margarine, dacht ik). Uit zuinigheid moet ik mij zelf óók met een pijp behelpen.”

„Mag ik U misschien een sigaar offreeren?” vroeg ik beleefd.

„Dank U. Die heb ik toch zelf betaald. De hoge salarissen van de heeren accountants en andere belasting-ambtenaren moeten door den handel worden opgebracht. Wij zijn de citroenen, die uitgeknepen worden totdat er niets meer in zit.”

Ik liet den man rustig mopperen en begon ijverig in de boeken te snuffelen. Het Grootboek wekte mijn voornaamste belangstelling en vooral de kapitaal- en winstrekeningen mochten zich in mijn aandacht verheugen. Op een blaadje papier noteerde ik, welk kapitaal Ronders zelf in de fabriek had gestoken, met welk bedrag zijn dochter Paula daarin betrokken was, hoeveel winst er de laatste jaren gemaakt was; welk te-goed de bankiers-rekening aanwees, enz. enz. . . . Nog was ik daarmede doende, toen opeens een bediende aan den Heer Ronders de komst van twee accountants der Rijks Directe Belastingen aankondigde.

De margarinekonink keek ontsteld naar mij en vroeg: „Nóg twee accountants. Hebt U ze ontboden?”

Ik had eenige seconden noodig om mijne gedachten bijeen te zamelen. Toen antwoordde ik snel: „Neen. Alleen ik ben voor deze taak aangewezen. Ik denk dat 't bedriegerszijn, die onder een listig voorwendsel hier pogen binnen te dringen. Weet U wat U doet? U ontvangt de twee gauwdieven in de kamer hiernaast, terwijl ik intusschen de politie ga waarschuwen.”

Reeds stond ik op, om aan dit voornemen gevolg te geven; doch de heer Ronders hield mij beleefd doch beslist tegen.

„Ik zou 't juist op prijs stellen, indien U bij dit onderhoud tegenwoordig wilde zijn,” zeide hij. „De politie kunnen we even goed telefonisch ontbieden.”

En, met een snelle beweging de deur openend, riep hij naar beneden:

„Willen de Heeren maar binnenkomen?”

't Was voor mij een moeilijke situatie. Ronders was, na de gangdeur geopend te hebben tot het binnenlaten der waren accountants, eenige schreden in het vertrek teruggegaan en hij versperde met zijn korte, doch krachtige gestalte den doorgang via het bediendenkantoor naar de straat. Door de andere deur konden ieder oogenblik de accountants binnenkomen.

Ik stond besluiteloos en voelde den onderzoekenden blik van Ronders scherp op mij rusten.

Reeds hoorde ik de schreden der accountants naderen, een oogenblik later traden zij binnen. . . .

Toen begreep ik, dat alleen de grootst mogelijke brutaliteit mij kon redden. Snel deed ik een paar passen voorwaarts, alsof ik de nieuwgekomenen wilde ondervragen, doch inderdaad met het doel, om te trachten, langs hen heen de deur te bereiken. Mijn opzet slaagde echter niet, want een kort geklik-klak toonde aan, dat de sleutel in het

slot werd omgedraaid. — De margarinekonink had blijkbaar zijn bediende orders gegeven, om ons alle drie op deze wijze in verzekerde bewaring te stellen, totdat de politie zou opdagen!

Zoo spoedig liet ik mij echter niet uit het veld slaan. De eenige uitweg was thans langs de deur, die naar het bediendenkantoor voerde. De moed der wanhoop gaf mij krachten. Met een vlugge beweging greep ik twee der boeken, waarin ik had zitten bladeren en gaf er Ronders een geduchten slag mee op het hoofd. Even duizelde hij en van dit oogenblik maakte ik gebruik om te ontsnappen. De bedienden in het aangrenzende vertrek stoven verschrinkt uiteen, toen ik als een dolleman daarbinnen snelde, in de eene hand het grootboek en in de andere het kasboek zwaaiende. Geen van hen deed moeite, om mij tegen te houden.

't Gelukte mij, om veilig de trap en daarlangs de straat te bereiken. Juist toen ik de voordeur uitrende, struikelde

mijn evenwicht en tuimelde achterover. Ik bezeerde mijn rug deerlijk en 't kostte mij eenige moeite, om mij weer op te richten en in staande houding, met pijnlijke en gekneusde ledematen, den verderen loop der dingen af te wachten.

De margarinekonink bleek echter geen wraakplannen te koesteren. Hij raapte de beide boeken op, keek mij eens dreigend aan en keerde toen naar zijn kantoor terug!

Dat was dus nog uitstekend voor mij afgelopen!

In mijn binnenzak rustte het papier met waardevolle gegevens, die ik aan de boeken van Ronders ontleend had en . . . ik was uit de handen der politie gebleven!

Met versnelden pas begaf ik mij naar „Het Arendsoog” om mijn chef rapport uit te brengen. Deze schreef onmiddellijk een briefje aan Gherkin, waarin hij hem op de hoogte bracht van onze voorloopige resultaten en mededeelde, dat wij desgewenscht het onderzoek nog verder zouden voortzetten. — Wij waren intusschen nieuwsgierig, om te hooren, of de zaak in handen der politie was gegeven en of men vermoedens koesterde omtrent den persoon, die zich als accountant had voorgedaan.

Den volgenden ochtend belde ik daarom het kantoor van den Rijks-accountants-dienst op en zeide:

„U spreekt met den chef der recherche uit Arnhem. Toevallig heb ik gehoord van het geval met den heer Ronders en daar zich te Arnhem een soortgelijk geval heeft voorgedaan, zou ik gaarne eens van U willen weten, wat U van die zaak denkt?”

„U weet natuurlijk, dat de politie druk aan 't nasporen is en dat de vermiste boeken nog niet terug gevonden zijn.”

„Ja, dat heb ik gehoord. Welke boeken waren 't?”

„Het Grootboek, het journaal en het kasboek.”

„Het journaalook? Ik meende, dat er alleen van grootboek en kasboek sprake was?”

„Neen, neen. Juist de drie boeken zijn verdwenen, die we voor onze controle zoo hard nodig hadden. 't Mooiste van het geval is, dat we nu geen bewijzen tegenover Ronders kunnen bijeenbrengen, want wij zijn er bijna zeker van, dat zijn aangifte voor de Oorlogswinstbelasting veel te laag was!”

„Hoeveel had hij opgegeven?”

„Over het afgelopen jaar een winst van circa 3 ton, maar zoover we kunnen nagaan moet hij op zijn minst een miljoen verdiend hebben. . . .”

Een oogenblik hield het gesprek op. Toen hoorde ik roepen:

„Ha, daar is inspecteur Verbeke! Er is juist een collega van U aan de telefoon, inspecteur!”

Men begrijpt, dat ik onmiddellijk den hoorn ophing (ik had vanuit een café getelefoneerd, waar men mij niet kende) en snel een veilig heenkomen zocht. Ik begreep, dat de politie wel direct bij het telefoonbureau zou aanvragen, vanuit welk perceel was gesproken en dat het café dus spoedig een bezoek van de bewakers der openbare orde zou kunnen verwachten!

Op weg naar het Arendsoog overpeinsde ik bij mijzelf, welk een onschatbaren dienst ik aan Ronders bewezen had. De gladder vogel had 't doen voorkomen alsof ik met de boeken verdwenen was. Zoodoende konden de cijfers zijner aangifte voor de belasting niet getoetst worden en moest de margarinekonink wel overeenkomstig zijn opgave aangeslagen worden!

In ons bureau vond ik Gherkin in druk gesprek met mijn chef. De Australiër was opgetogen over de resultaten van

DE MUZIEKLES. — NAAR HET SCHILDERIJ VAN JEAN-BAPTISTE HILAIR, een Fransch schilder uit het eind der 18e eeuw.

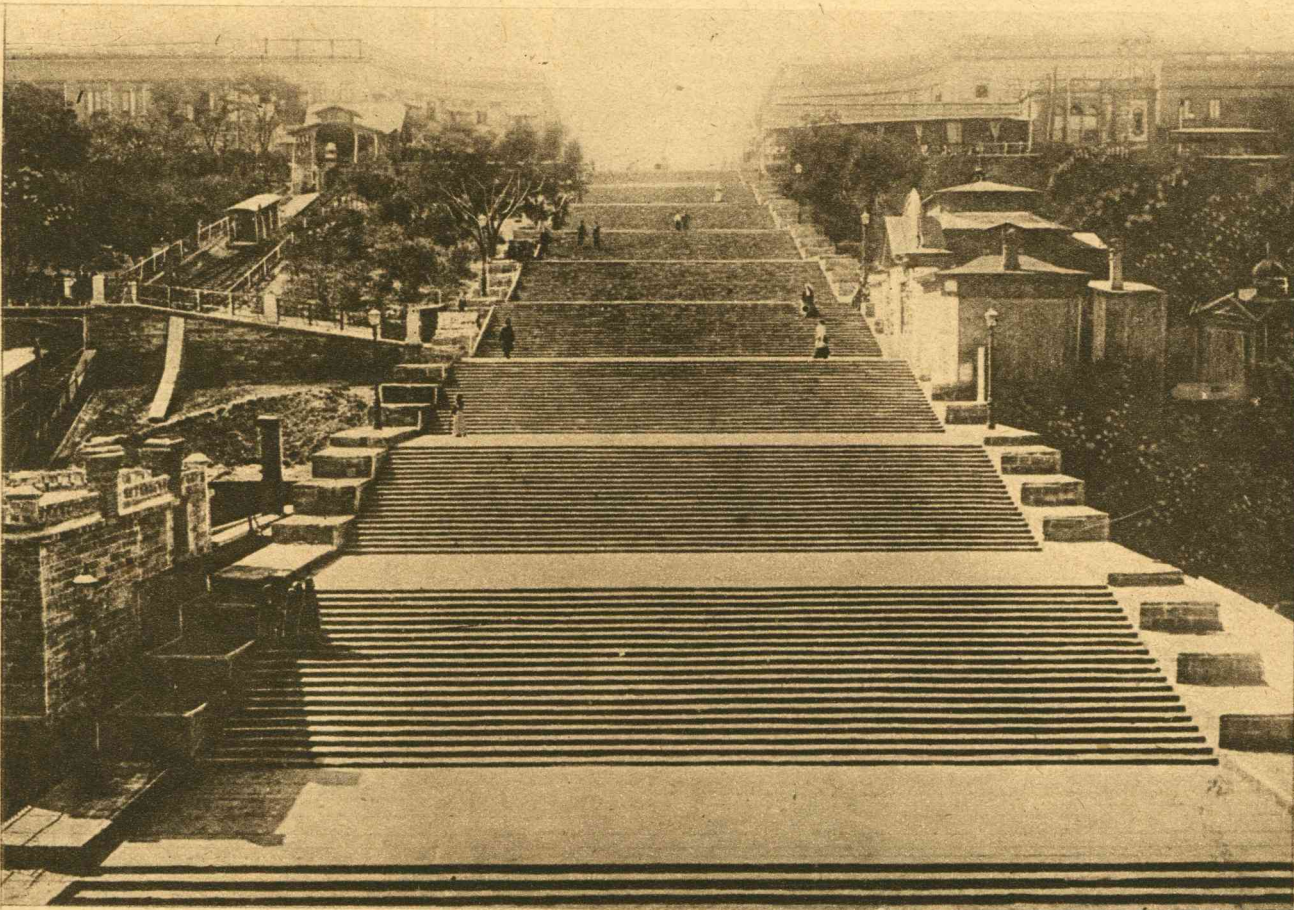
ik echter over een klein hondje, dat door een oude juffrouw aan een bandje werd voortgezeuld. Ik gaf het arme viervoertje een schop, zoodat het jankend tusschen de beenen van zijn begeleidster vloog, die van haar kant blijkbaar weifelde tusschen de keuze, om zoo hard weg te loopen als haar oude beenen toelieten, of mij bij mijn jas te grijpen en aan den eerstkomenden politieagent over te leveren. Mijn dreigend gezwaai met grootboek en kasboek was echter oorzaak, dat zij besloot maar liever den weg vrij te laten en zelf hardop mopperende en Puckie troostende den anderen kant op te sukkelen. . . . om tegen den margarinekonink te botsen, die mij was nagesneld. Ook Ronders koelde zijn woede op het arme hondje wiens koordje om 's mans beenen verward was geraakt. Nadat Puckie tegen een lantarenpaal was geslingerd en het bandje doormidden gebroken, begon een wilde jacht.

Ronders bleek echter harder te kunnen loopen dan ik. Reeds spoedig hoorde ik zijn hijgenden adem achter mij en ten einde raad keerde ik mij om en smiet hem de boeken voor de voeten. Weer struikelde Ronders, doch ook ik verloor

TERUG UIT DE KRIJGSGEVANGENSCHAP.

Een groep karakteristieke Oostenrijk-Hongaarsche soldaten, terugkeerend uit Russische krijgsgevangenschap. Zooals men weet, waren vele Duitsche en Oostenrijksche militairen, die in Rusland krijgsgevangen waren, onder den invloed der maximalistische theorie, en moesten er te hunnen opzichte reeds maatregelen genomen worden.

ODESSA DOOR DE DUITSCHERS BEZET.

Odessa was de eerste havenstad van Rusland, telde 500.000 inwoners en was een zeer welvarende en mooie plaats. Van dit laatste geeft onze foto een goed denkbeeld; zij stelt de trap van den Boulevard Nicolaas voor.

DE EERSTE DUITSCHE GEZANT IN FINLAND.
Freiherr von Brück, tot heden consul-generaal van Duitschland in Gothenburg, is benoemd tot gezant in Finland.

VORST LICHNOWSKY.

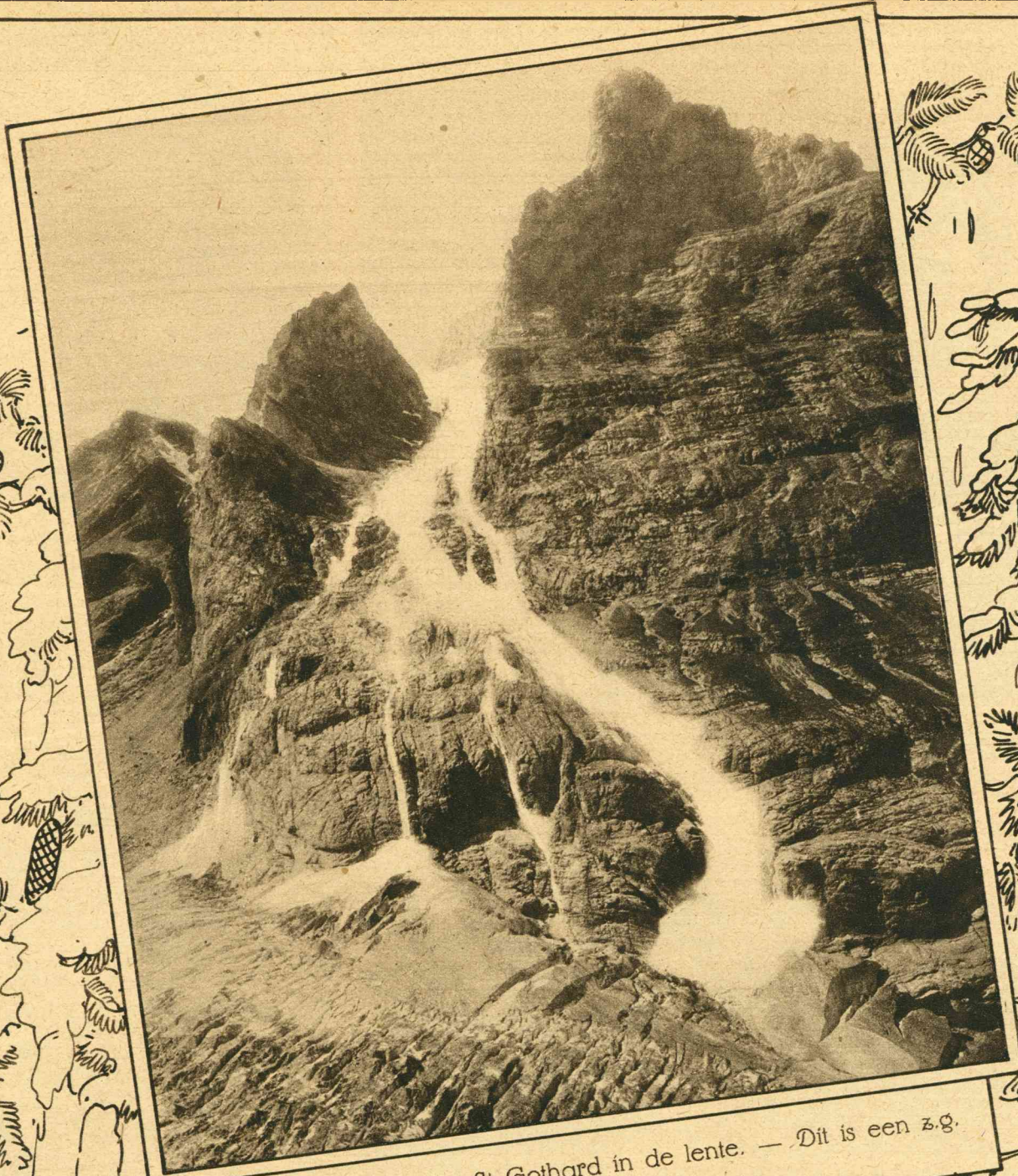
de vroegere Duitse gezant in Londen, die wederom zeer de aandacht op zich gevestigd heeft door de publicering van zijn „Mémoires”, waarin hij de Duitschers beschuldigt dat zij den Europeeschen oorlog hebben ontketend.

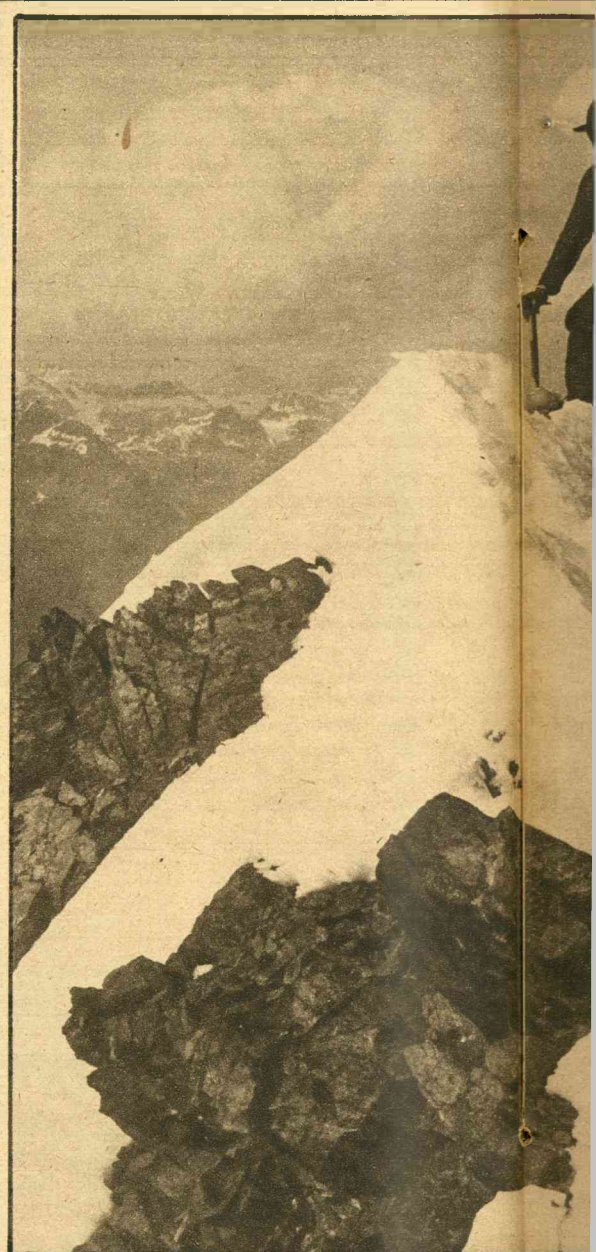
DE LEIPZIGER MESSE OF JAARBEURS.

Onze correspondent zond ons een aantal foto's van de onlangs wederom gehouden bekende Leipziger Messe of Jaarbeurs, waarvan wij er een tweetal plaatsen. De foto links geeft een aardigen kijk op de levendigheid en het vertier van een der straten waarin verkoophuizen gevestigd zijn, de andere foto werd genomen tijdens een ter gelegenheid van de Messe gegeven muziekkuitvoering op de Markt. Men ziet op deze foto het bekende Siegesdenkmal en een veroverde tank.

LAWIN

Een lawine aan den St. Gothard in de lente. — Dit is een z.g. grondlawine.

Top van den 4050 Meter hoogen Berg. De sneeuw is ontstaan. Door de groote steilte van de berg is de sneeuw licht aan h...

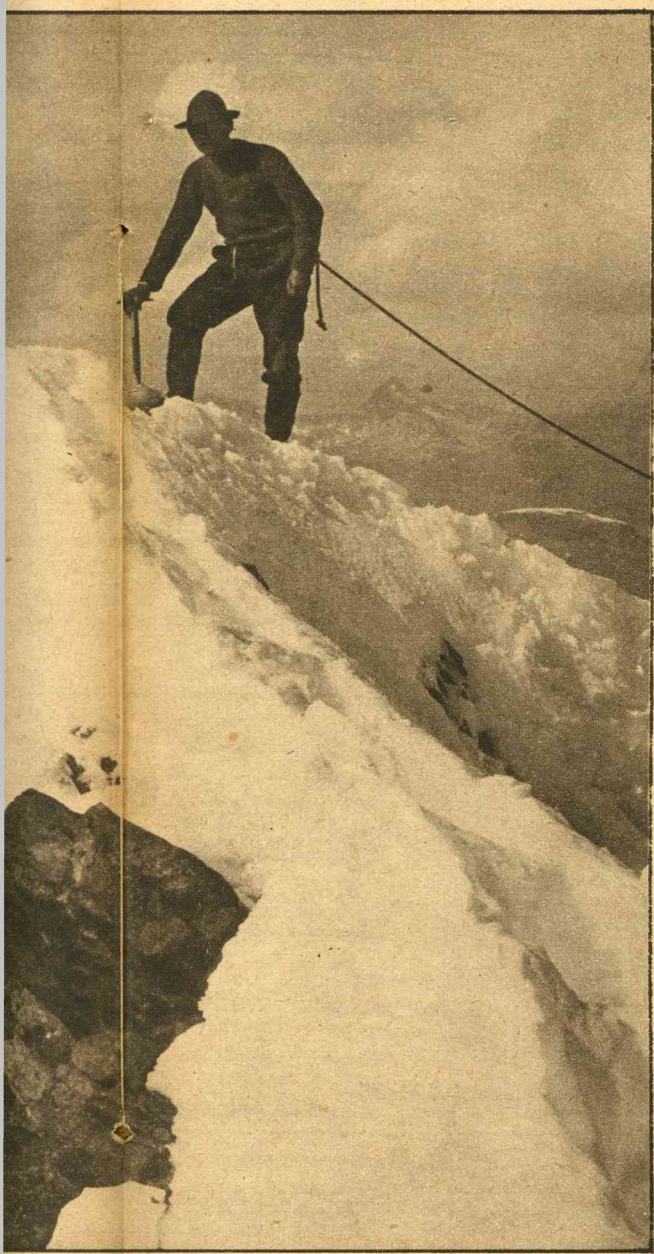
Tunnel, gegraven dóór een lawine, welke den weg versperde.

Ieder jaar heeft Zwitserland te
dat de van de bergreuzen
veroorzaken. Dit gevaar is het g
de sneeuw langzamerhand begint
de samenhang tusschen de snee
wordt. Dit jaar schijnt het volg
de dagbladen al heel erg te
dit te wijten aan den late, gr
toch reeds niet zoo compacte
daardoor plotseling zoo verme
lagen en op sommige punten z
dek, door de groote, eigen z
glijden. Hierdoor ontstaan de z
winen kunnen zich ook vorme
beneden rollende steen wat sn
menschenvoet of een dier wat snee
een krachtige roep kan sneeuw
weg groeit het eerst nietige sne
grooten klomp aan, tot eindelijk e
massa gevormd is, welke totaal
verwoest: huizen, boomen enz.

Gelukkig nemen lawinen bij
weg, zoodat men eenigszins op
bereid zijn. Om het gevaar van
te keeren, worden in de eerst
wälder" geplant, die het beste
sneeuwmassa's tegen te houden.
ren — drie op eenigen afstand van
wegen, vooral spoorlijnen, word

Dat al die middelen echter t
te helpen, bewijzen de jongste be

WINEN

ter hoogen Bernina, waar dikwijls lawinen te steilte van de helling, komt losgeraakte w licht aan het rollen.

Op de Berninabaan, 'n reeds vrijgemaakt gedeelte. De arbeiders begeven zich naar de punten, waar de lijn ondergesneeuwd is. De opgehoopte sneeuwmassa's ter weerszijden geven eenigszins een indruk van het gevaar, waaraan de spoorwegen in Zwitserland blootstaan: onder de sneeuw bedolven te worden.

t Zwitserland te lijden van het gevaar, de bergreuzen neerstortende lawinen. it gevaar is het grootst in de lente, als merhand begint te smelten, waardoor tusschen de sneeuwmassa's verbroken schijnt het volgens de berichten in al heel erg te zijn. Waarschijnlijk is n den laten, grooten sneeuwval. De el zoo compacte sneeuwmassa's zijn ling zoo vermeerderd, dat de bovenste mmige punten zelfs het geheele sneeuw-groote, eigen zwaarte, beginnen te or ontstaan de z.g. grondlawinen. La-zich ook vormen doordat een naar le steen wat sneeuw medesleept, een een dier wat sneeuw losstoot. Ja, zelfs oep kan sneeuw doen loslaten. Onder-eerst nietige sneeuwklompje tot een aan, tot eindelijk een ontzettende sneeuw-is, welke totaal alles op haar weg n, boomen enz.

nen lawinen bijna steeds denzelfden en eenigszins op hare komst kan voor-het gevaar, van neerploffende lawinen den in de eerste plaats z.g. „Cann-l, die het beste middel zijn om de tegen te houden. Verder worden mu-nigen afstand van elkaar — gebouwd, spoorlijnen, worden overbrugd. iddelen echter niet steeds vermogen zen de jongste berichten en deze foto's.

Een sneeuwbrug door 'n lawine ontstaan; daaronder een bergstroompje.

F. P. J. VESTER.

Door H.M. de Koningin is met ingang van 1 April benoemd tot Directeur der Nederlandsche Handelsmaatschappij de heer F. P. J. Vester.

ons onderzoek, vooral toen ik vertelde, dat volgens de schatting der accountants, Ronders 't laatste jaar een miljoen verdiend moest hebben, waarvan aan Mej. Paula, wier moederlijk erfdeel in de fabriek belegd was, ongeveer $\frac{1}{3}$ toekwam.

Eén ding was jammer, n.l. dat Gherkin mij nu gezien had en mij dus later zou kunnen herkennen! In mijn opgewondenheid was ik de kamer van mijn chef binnengeloopen, zonder mij te vergewissen of er iemand aanwezig was, zooals ik anders altijd deed!

Deze fout was echter niet meer te herstellen.

Gherkin verzekerde mij wel tienmaal dat Sherlock Holmes maar een kwajongen was, bij mij vergeleken en ten slotte noodigde de Australiër ons uit: „to set de bloemetjes buiten, zooals jelui Hollanders zeggen.”

Op een wenk van mijn chef excuseerde ik mij wegens drukke bezigheden; de patroon nam echter de invitatie aan en verklaarde dat hij den Australiër in alle geheimen onzer stad zou inwijden.

Een goed uur later stapte ik te Scheveningen uit de elektrische, om het tweede deel van mijn taak: de nasporingen naar John Gherkin's levenswandel, te vervullen.

In Hôtel de l'Elite stelde ik mij voor als de zwager van John Gherkin, die eenige zaken voor hem in orde moest maken. Ik vroeg, mij de kamer van den Australiër te geven en zeide, dat ik, met zijn goedkeuring, daar den nacht wenschte door te brengen. Ik wist John veilig onder de hoede van mijn chef en kon dus rustig arbeiden.

Het appartement van den wolkoning viel mij verbazend tegen. 't Was een der kleinste kamers van het hôtel en op de bovenste verdieping gelegen. Het ameublement was zeer eenvoudig en 't verbaasde mij, dat een mondain man, zooals Gherkin, zich tijdens zijn verblijf in Europa daarmee tevreden wilde stellen!

In de kamer onderwierp ik alles aan een nauwkeurig onderzoek, doch kon niets ontdekken, wat de sluier van John's privé-leven eenigszins vermoocht op te lichten.

Daarom besloot ik tot een fiksche wandeling langs het strand, na den portier order gegeven te hebben, om eventueel bezoekers voor Gherkin te zeggen dat ik — zijn vertegenwoordiger — omstreeks het diner terug zou zijn. Er kwam echter niemand, ook des avonds niet en zoo begaf ik mij reeds vroegtijdig ter ruste, zeer teleurgesteld door mijn gering succes. Den volgenden dag zou ik eens terloops de bedienden van het hôtel in verhoor nemen, hopende op deze wijze iets te vernemen.

Nauwelijks had echter de eerste sluimer mijne oogen geloken, toen ik werd opgeschrikt door een geklop op mijn deur en een zacht geroep van:

„Sjonneman, sjonnepietje, doe dan toch open. Ik ben het, je Wiesje.”

Aha, daar werd de sluier van Johnnie's privé-leven reeds een weinig opgelicht!

Ik sprong uit de veeren, schoot eenige kledingstukken aan, opende met een forschen ruk de deur en zag een der kamermeisjes van het hôtel.

„U zocht John Gherkin,” vroeg ik bruusk.

„Ja, Mijnheer, antwoordde het meisje beduusd. „Is hij er dan niet?”

„Neen, ik ben de broer van zijn vrouw.”

„Zijn vrouw? Is hij dan getrouwd?”

„Wel natuurlijk. Hij heeft drie lieve kinderen!”

„Die schavuit, die bedrieger.” — Het meisje barstte in tranen uit. — „Hij had me beloofd, dat hij me mee naar Australië zou nemen. Stommeling, die ik was! Ik heb nog wel de kastanjes voor hem uit het vuur gehaald.

Toen die twee deftige heeren kwamen, heb ik den portier overgehaald, om ze in den blauwen salon op de eerste étage binnen te laten en te zeggen, dat 't de kamer van Gherkin

was. In die mooie kamer heeft hij ze ontvangen, die bransieschopper en mij had 't mijn baantje kunnen kosten.”

„Ja lieve kind. Je kent 't versje: „Die Männer sind alle Verbrecher”, brak ik haar klaagrede af. „Maar ik beloof je, dat ik 't aan zijn vrouw zal vertellen, en die zal 't hem inpeperen.”

Na de huilende Wiesje met een zoet lijntje te hebben verwijderd, ging ik voldaan weder naar bed. De sluier werd al verder en verder opgelicht!

Den volgenden morgen bracht de portier mij een brief voor den heer Gherkin, dien ik ongediend opende.

„Waarde Jan,” las ik. „Die dallesponem van een Keurmeester heeft het heele partijtje vet gisteren goedgekeurd.

Ik had 't ook knapjes lauw jofel gemaakt. Die meut uit Utrecht is zelf ook gekomen en heeft alles besjollemd.

Je portie legt klaar.

Tabee. Hein de Porter.”

Dit epistel was geschreven op een vel papier, dat als briefhoofd twee ossenkoppen droeg. Mijn detective-instinct zeide mij dus direct, dat 't schrijven van een slager afkomstig was. Trouwens, er stond ook op gedrukt: „H. de Porter, Vleeschhouwer, Leiden.”

Verschiedene uitdrukkingen in dezen brief waren echter noch Hollandsch, noch Engelsch. Mogelijk waren ze aan het slagers-dialect ontleend. Ik besloot daarnaar eens te bevoegder plaatse te informeerden.

In den eersten slagerswinkel den besten stapte ik binnen en vroeg aan den vleeschhouwer, die juist bezig was een rib uit te beenen:

„Kunt U me ook zeggen wat een dallesponem is?”

De man liet zijn groote mes een oogenblik rusten, keek

WILHELMINA KLEY.

De populaire tooneelspeelster Mevrouw Wilhelmina Kley hoopt 12 April a.s. te Rotterdam haar 50-jarig tooneeljubileum te vieren. Wij geven een portret van mevrouw Kley in een harer bekende rollen.

me eens aan en zeide toen doodnuchter: „Dat is iemand van jouw soort,” welk antwoord groote hilariteit bij zijn knechts verwekte.

Ik vroeg echter onverstoort voort: „En wat is lauw jofel?”

En weer klonk nuchter het antwoord: „Dat is je ouwe tante.”

Deze inlichtingen gaven mij weinig opheldering. Ik nam dus een ander middel te baat en zeide: „Ik geef een rondje van vier borrels elk, als jelui mij op den goeden weg helpt met het vertalen van die uitdrukkingen.”

Ik bleek de slagers in hun zwakke zijde te hebben getast: zij likkebaarden van verlangen naar het edele Schiedamsche nat en weldra was nu de brief mij duidelijk. Ik noteerde: dallesponem = armoedzaaiër

lauw jofel = zoo goed als bedorven (van vleesch)

meut = klant

besjollemd = betaald

tabee = bonjour

en begreep het briefje nu beter.

Via den Haag was ik spoedig te Leiden en ging daar Hein de Porter opzoeken.

Ik trof den man in zijn winkel aan en stelde mij als een vriend van Gherkin voor, die door hem gezonden was om over een nieuw partijtje vet te praten.

„Ben jij ook in dat apenland geweest?” vroeg de slager.

„Ja, ik ben met dezelfde boot als Gherkin hierheen gereisd.”

„En heb je aan boord ook zoo'n warm baantje gehad?”

„Hoe bedoelt U?”

„Houd je nou maar niet zoo mesjokke! Ik vraag of je ook stoker geweest bent?”

„Nee, dat juist niet. Ik was kellner.”

„Nou, dan weet je wel wat pimpelen is. Wil je een borrel?”

Dat aanbod sloeg ik natuurlijk niet af, want ik hoopte, dat het edele vocht de spraakzaamheid van mijn nieuwen vriend ter dege zou opwekken. Dit was ook inderdaad het geval.

„Sjonge, sjonge,” zeide de slager, „wat is die Jantje Augurk een goocheme rakker! Die zal 't nog ver brengen in de wereld, hoor!”

„Augurk?” vroeg ik, ten hoogste verbaasd.

„Wat, weet je dat nog niet?” schaterlachte de slager.

„Heeft hij je dat nog niet verteld? Nou hoor: hij heet gewoonweg Jan Augurk. Zijn vader is hier in Leiden een handelaar in darmen, lever en meer van dien rommel.

Nou weet je, dat Augurk in het Australisch „gherkin” is. Dat vond hij mooier klinken en daarom heeft hij zijn naam veranderd.”

Voorzichtig uithoorend kwam ik nu den geheelen levensloop van Jan Augurk, alias John Gherkin, te weten. Hij had als jongen niet willen oppassen en was op een goeden dag naar Australië vertrokken, om daar zijn fortuin te beproeven.

Achtereenvolgens was hij in het verre land cowboy, kellner en ten slotte kantoorbediende bij een sluw handelman geworden. In die laatste betrekking beviel 't hem uitstekend, hij werd al spoedig de rechterhand van zijn patroon, werd doorkneed in allerlei vunzige zaakjes en nam de allures van een 2e hands-gentleman aan. Totdat de patroon failliede! Toen had Jan Augurk genoeg van Australië.

Hij verhuurde zich als stoker op een boot en maakte in oorlogstijd eenige reizen mede, waardoor hij grof geld verdiende.

Met eenige honderden guldens op zak en den vasten wil in zich, om in Holland een goeden slag te slaan, kwam hij ten slotte in het vaderland terug. Hij kleeedde zich goed, nam een kamer in Hôtel de l'Elite en maakte te Scheveningen met Paula Ronders kennis, aan wie hij, en met succes, het hof maakte. Intusschen zon hij op middelen om zijn financiën op peil te houden totdat de margarine-prinses zijn vrouw geworden zou zijn.

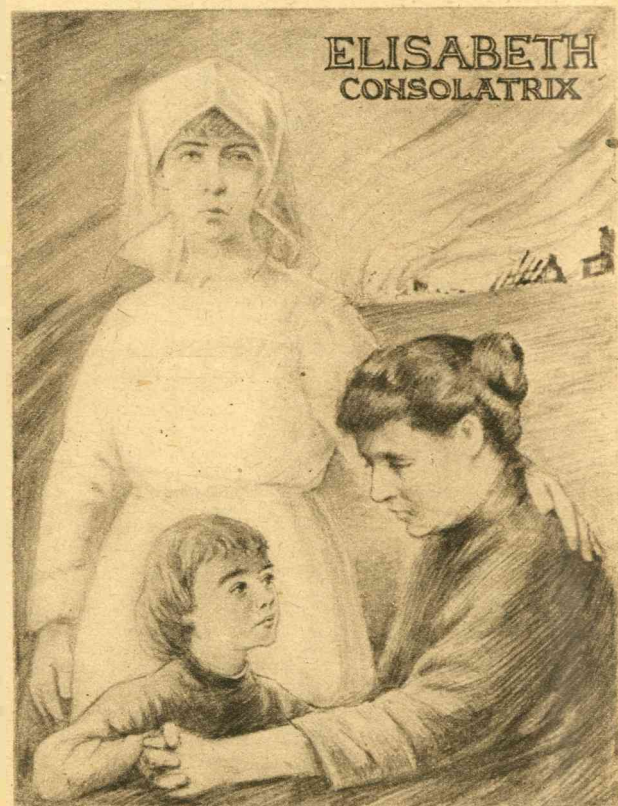
Met den slager De Porter begon hij een handel in vet. Voor de export-fabricatie van zeep werden toenmaals n.l. groote hoeveelheden oneetbaar dierlijk vet opgekocht. Dit vet steeg weldra belangrijs in prijs en werd zelfs véel duurder dan het goede vet voor menselijke consumptie. De Regeering hield echter nauwlettend toezicht, dat alleen zoodanige partijen vet voor de zeepfabricatie werden gebruikt, die werkelijk voor de voeding ongeschikt waren en nu hielden Augurk en De Porter zich er mede bezig, om deugdelijk vet op te koopen en dit door toevoeging van andere stoffen bedorven te maken.

Dit zaakje wierp rijke winsten af en veroorloofde Gherkin, om op goeden voet te blijven leven!

De wolcontracten, die hij afsloot, waren natuurlijk slechts humbug.

Hij was echter wel gedwongen, zich daarmee bezig te houden, omdat Paula's vader hem de relatien aanbracht!

Het rapport aan den Heer Ronders omtrent zijn would-be schoonzoon Gherkin was zeer uitvoerig en leverde ons een flink honorarium op, terwijl de arme Paula heete tranen schreide, méer nog om de connectie tusschen Gherkin en het kameniertje, dan wel om zijn verdere antecedenten.

VOOR EEN GOED DOEL.

Men zendt ons bovenstaand sluitzegel, dat de 12e is van een serie, uitgegeven door het comité „Dubbelje Belge”. De opbrengst van den verkoop komt ten bate van het „Comité National de secours et d'alimentation”. Het zegel stelt de sympathieke Koningin Elisabeth voor als troosteres der achtergebleven betrekkingen van de in den oorlog gevallen soldaten. Wij meenden het verzoek tot opname niet te mogen weigeren, gezien het goede doel dat met de verspreiding dezer zegels wordt beoogd.

Ziekte van de huid

In de laatste maanden hoort men meer en meer gewag maken van gevallen van schurft in kringen, waar gewoonlijk de ziekte niet voorkomt.

Ging aanvankelijk dit verschijnsel onopgemerkt voorbij, langzamerhand werd het aantal lijders grooter en zij berustten niet in een behandeling tegen het euvel, doch wilden de oorzaak opgespoord zien ten einde zich te vrijwaren voor een herhaling.

Waar in ons land tot nu toe vrij zelden schurft in den beteren stand werd waargenomen, trof het, dat juist in de laatste jaren de aandoening zóó veel meer zich verspreid heeft en het behoeft geene verwondering te baren dat juist het aantal vreemdelingen dat ons land is binnengekomen de oorzaak wordt genoemd. Onder deze zijn vele armen, bij wie zoo goed als in ons land schurft voorkomt, maar ook in betere standen komt in naburige landen de aandoening voor, als gevolg van mindere reinheid op het lichaam en het lijfgoed, en nu zou door het in aanraking komen met dezen de schurft bij ons gekomen zijn, waar ze tot nu toe niet voorkwam.

De aandoening zelve is buitengewoon lastig. Ze begint met uitslag tusschen de vingers, aan de polsen, ellebogen, in de knieholten, kortom op al die plaatsen van ons lichaam, waar de huid dun is. Het geweldig jeuken geeft aanleiding tot krabben, hierdoor ontstaan lichtverwondingen en deze kunnen gemakkelijk in ontsteking overgaan. De huid wordt meer en meer aangetast door een huiduitslag die, indien die niet herkend wordt, alle midelen trotseert. Wat men er ook aan doet, welke zalven men ook probeert, niets helpt. Bij duidelijk toezien ziet men temidden van de met uitslag bedekte huid, enkele uiterst kleine, zwarte stipjes, niet grooter dan de punt van een naald, stipjes, die wanneer men ze met 'n vergrootglas bekijkt, uiterst kleine kanaaltjes blijken te zijn. Deze kanaaltjes nu zijn de schuilplaats en zijn de verwekker van de ziekte.

't Is een mijt, een insect, uiterst klein, dat zich in de huid kan inboren. Daar waar de huid het dunst is, geschiedt dit het gemakkelijkst; ze bijt zich een gaatje dat langzamerhand een gangetje vormt al dieper gaat ze de huid in. De bij haar maaltijd gebruikte deelen van de huid laten een zwart spoor achter in het uiterst kleine kanaaltje, dat zich als een fijn zwart streepje voordoet.

De vrouwen uit 't volk in Italië wisten, lang voordat de geneesheeren wisten wat de oorzaak van de schurft was, dat in de zwarte gangetjes zich de verwekker van de aan-

doening bevond, want ze bewezen elkaar den dienst, die gangetjes met een fijne naald uit te peuten.

Later, toen men wist, wie de verwekker der aandoening was, begon men naar middelen om te zien om het insect te doden, maar goed verscholen als het zat in de huid, was het niet gemakkelijk het te bereiken.

Tot men er toe kwam op de huid middelen toe te passen die de bovenste laag afbeten en met deze, de dieren verwijderden. Groene zeep vormde een heerlijk middel en is dan ook een bestanddeel van de zalf die men bij schurft aanwendt. De bovenste laag van de huid wordt dan afgestoot en met deze de schurftmijten. Doch van deze insecten bevin-

den zich er ook som-

ling niet alle dieren zijn verwijderd, wordt eenigen tijd later andermaal het middel toegepast, andermaal het lijfgoed uitgekookt.

Ik zou haast geneigd zijn neer te schrijven: vroeger deed men in de zalf nog een middel dat de dieren doodde, en wel Perubalsem. Dit vormt een bijna zeker doodend middel voor de schurftmijt, doch hoe waardevol middel ook, tegenwoordig is dit niet meer te verkrijgen. Gelukkig kunnen wij het ook zonder dit middel en ge begrijpt dat wanneer wij maar de bovenste met schurftmijt als bezaaide huidlaag „af bijtsen” wij al een heel eind op streek zijn de ziekte te bestrijden.

Het gebrek aan zeep, de zuinigheid die wij te betrachten hebben met vuur, maakt, dat er minder gewassen wordt dan vroeger of misschien juist gezegd: minder degelijk gewassen wordt, en 't is te begrijpen dat menige schurftmijt die anders gedood zou worden, nu in leven blijft en de aandoening overbrengt.

In sommige gemeenten van ons vaderland is de aandacht der autoriteiten al op het voorkomen van schurft gevestigd. Te Bodegraven heeft de gemeente een bedrag van f 1000 beschikbaar gesteld voor de bestrijding der ziekte.

Vele gemeenten zullen beslist volgen, want wanneer ooit in het begin een aandoening gemakkelijk te bestrijden is, is het zeer zeker wel de schurft. Zoo straks ingeburgerd in ons volk, is de bestrijding veel moeilijker, omdat steeds brandpunten, broeiesten van schurft, blijven bestaan, haarden van waaruit de schurft zich telkens weer verspreidt.

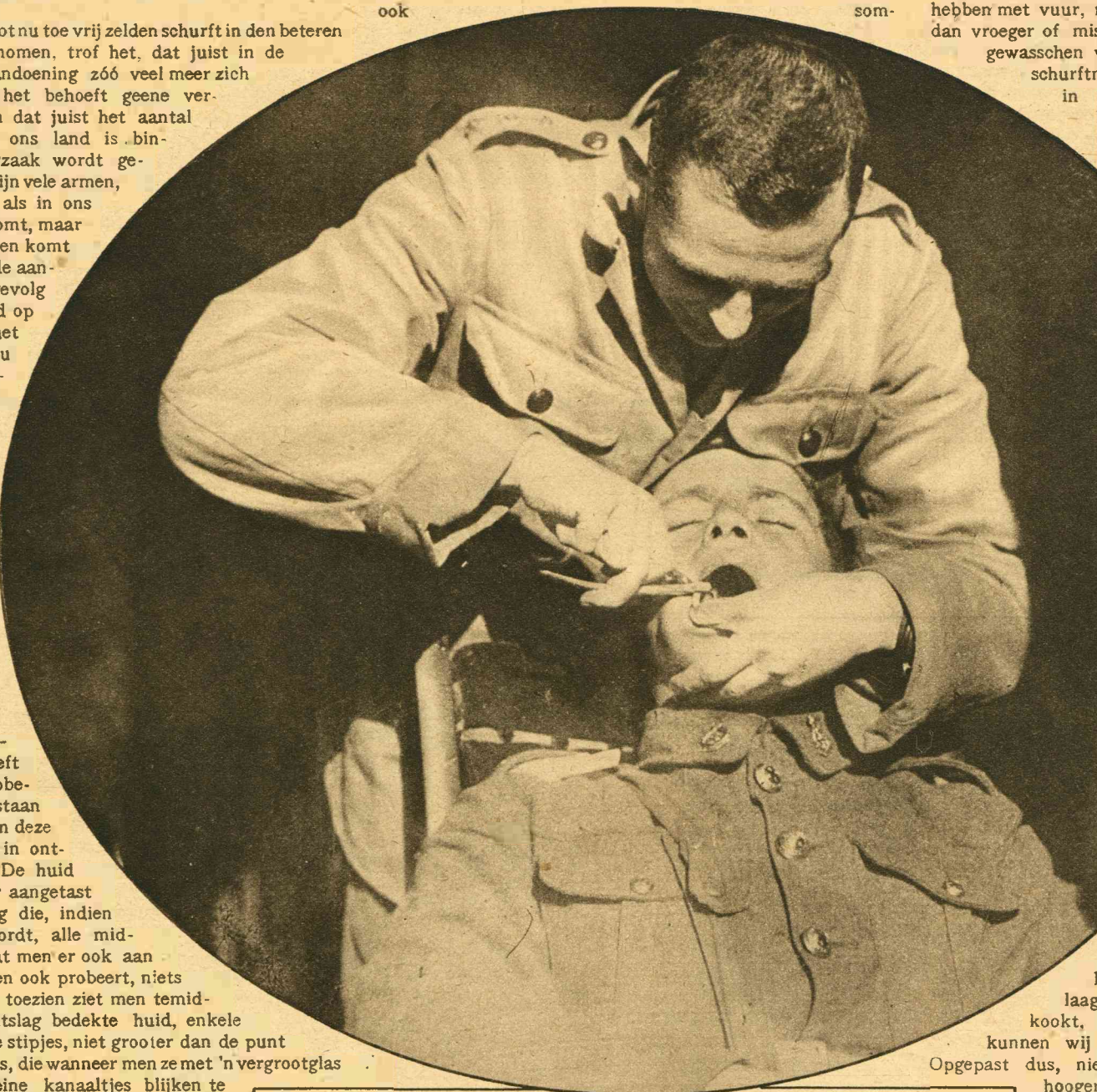
Zoo straks komt de schurftmijt hier te lande in trein of tram en kan daar menigeen besmetten, die in deze zeep- en warmwater-looze dagen toch reeds erg vatbaar voor de ziekte is. Reinheid is nummer één bij de bestrijding; dan de huid afboenen nadat de oppervlakkige laag afgebeten is, het ondergoed uitgekookt, het beddengoed liefst ontsmet, zóó kunnen wij het kwaad in den aanvang keeren.

Opgepast dus, niet gewacht tot er maatregelen van hoogerhand komen. Dit duurt te lang. Eerst wordt onderzocht hoe ernstig het met de aandoening gesteld is. Dit duurt lang. Dan wordt er gezocht om de beste bestrijdingswijze te vinden, en middelerwijl woekert de aandoening voort.

Laten de autoriteiten nu maar eens achteraan komen. Wij zelf slaan de hand aan den ploeg.

Bij elken uitslag, die met jeuk gepaard gaat, aan vingers, elleboog, pols of kortom daár waar de huid zacht is, raadplege men zijn geneesheer en men bevrijdt zich zelve daarmede wellicht van een onaangenaam kwelend lijden.

MEDICUS.

EEN TANDARTS AAN HET FRONT.

Op onze foto ziet men een tandarts, die in militairen dienst is, een van zijn kameraden van een lastige kies verlossen.

mige in de kleederen, in het beddengoed, enz. en het is zaak om wanneer de persoon aldus ingesmeerd is, hem eenige tijd later na het afwaschen van het middel, geheel schoon lijfgoed aan te laten doen. Flink moet de huid na het verwijderen van het middel nog afgewreven worden om zooveel mogelijk elke schurftmijt te verwijderen.

Het uitgedaan lijfgoed wordt uitgekookt, de schurftmijten aldus gedood en waar het mogelijk is, dat bij een behande-

Natuurkunde in de Huiskamer

7. Proeven over den luchtdruk.

Velen kunnen er zich nog niet goed rekenschap van geven, dat de dampkringslucht uit stof bestaat, dat zij dus gewicht heeft en diengevolge een zekeren druk uitoefent. En toch hebben wij allen menigmaal dien luchtdruk aan den lijve gevoeld, zooals bij hevigen stormwind of, bij snelle beweging, door den weerstand, dien wij ondervinden enz.

Dat deze kracht niet gering is, blijkt daaruit, dat de lucht op elken vierkanten centimeter van een voorwerp, een drukking uitoefent van ruim één kilogram. Ons eigen lichaam heeft als gevolg daarvan, een last te torsen van niet minder dan 15000 à 20000 kilogram. Hoe is dat mogelijk en waarom worden wij, door dien meer dan honderdvoudigen centenaarslast niet totaal verpletterd? Antwoord: Omdat dezelfde druk ook door de lucht in het inwendige van ons lichaam uitgeoefend wordt, zoodat de uit- en inwendige druk elkaars werking opheffen.

Neemt men echter dien luchtdruk op een voorwerp in ééne richting weg, dan zal hij zich in de andere juist duidelijk openbaren, zooals thans blijken zal.

Men knipt een cirkelvormig schijfje van 7 à 8 centim. middellijn, uit zacht gummi of uit dun, zacht leer, drenkt het met olie en laat het drogen. Dan trekt men, juist door het middelpunt, een dun, doch sterk touw, in welks uiteinde men vooraf een knoop gelegd heeft. Na de schijf een weinig bevochtigd te hebben, drukt men haar overal goed aansluitend, op een gladden steen, zoodat bijna alle lucht tusschen den steen en het leer weggedrukt wordt. Trekt men nu aan het touw (fig. 1), dan wordt de ruimte tusschen steen en leer grooter, daardoor wordt de lucht, die er zich nu tusschen bevindt, verdund en de buitendruk drukt nu zoo sterk op het leer, dat men er een steen van eenige ponden gewicht mee kan opheffen, ja zelfs uit het straatplaveisel kan trekken. Hierop berust ook het op hangen van geëtaalde voorwerpen in winkelkasten aan een

Fig. 1.

gummischijfje, dat men tegen de winkelruit drukt. Een in-

teressant voorbeeld van het zelfde geval is het volgende. Men legt een dun plankje van een sigarenkistje halverwege op den rand van de tafel, bedekt deze helft met een groote courant, die men vast aandrukt, door er met de hand overheen te strijken. Geeft men nu met de vuist of een hamer een hevigen slag op de vrije helft van het plankje, dan blijft de courant rustig liggen en het plankje breekt middendoor, daar de bedekte helft door den luchtdruk op de courant tegengehouden wordt.

Nu nog een andere aardige en elegante proef, om de werking van den luchtdruk aan te toonen. Men vult een vingerhoed tot aan den rand met aether of benzine, bedekt hem met een blad stevig vloeipapier, drukt dit vast tegen den vingerhoed aan en keert dezen om. (zie fig. 2). De vloeistof trekt dan in het vloeipapier en verdampst snel, zoodat de vingerhoed luchtledig wordt. Men kan nu het papier opnemen en het, met den vingerhoed in alle richtingen wenden en keeren, zonder dat hij loslaat.

N.B.! Deze laatste proef nooit te nemen in de buurt van een vlam of van vuur.

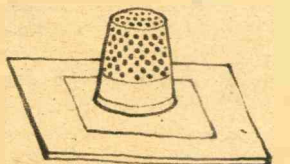

Fig. 2.

Dr. A. J. C. Snijders.

HOE TANTE OP BABY PASTE

Niet elk meisje is het gegeven gracieus op den grond te zitten. Het verlangt van de vrouwelijke gestalte een soepelheid, verkregen door veel wandelen en veel tennis, en het tengere figuurtje van het doos den dichter bezongen meisje, dat net tot iemands schouder reikt. Toevalligerwijze voldeed Annie Verhoef aan al die voorwaarden.

Ze zat daar als een groot-klein kind, spelende met eenige hel-gekleurde blokken voor een heel kleinen jongen en het zou moeilijk te zeggen geweest zijn, wie van de twee meer van 't spel genoot.

„Kijk eens baby. Tante doet het zoo-o - hoog. Nu moet Tommie het omgooien. Zoo — Boem.” Kleine Tom Verhoef stak plechtig een klein vuistje naar den toren uit en zijn oogen schitterden toen deze voor zijn voeten viel. Toen gooide hij zijn hoofdje achterover en stootte lang gerekte vreugde-geluidjes uit, die zijn mooie tante deden gillen van 't lachen. Zij strekte haar armen over de stapels blokken naar den kraaienden hummel uit, nam hem in haar armen en deed alsof ze zijn oor op wou eten. De baby lachte nog harder en toen het blond-gelokte hoofd van zijn tante tegen zijn slabbetje leunde, greep hij met beide handen de gelegenheid, die hem zoo gemakkelijk geboden werd, aan.

Hij kende dat haar. Hij wist wel niet dat het een gouden „aureool” of iets dergelijks was, noch dat het menigmaal door verliefde jongelingen bezongen was. Hij wist alleen dat het prettig aanvoelde en zoo golfde dat het gemakkelijk was om vast te grijpen. En daar hij een heerszuchtig jong-mensch was, steeds nemende, wat hij wilde, alsof hij het volste recht er toe had, verborg hij rustig zijn beide handen in de zachte massa en trok.

„Oh-oh! Tom! Jij stoute jongen. Laat los.” Maar deze jongenheer was behalve heerszuchtig ook nog hardnekkig. Hij hield vol.

Als het geval zich nu voordoet dat je een baby op je knieën hebt en dat je daarbij nog op den grond zit, en je hoofd gevangen gehouden wordt door twee opmerkelijk sterke vuistjes, en je den baby niet los durft laten uit vrees voor ongelukken, dan weet een ieder die in hetzelfde geval verkeerd heeft, dat het een moeilijke situatie is, die hulp van buiten noodig heeft.

„Oh, Tom, au, au. Laat die arme tante nu los.”

Tom genoot echter te veel. Waarom hij eigenlijk loslaten moest, nu hij de gewenschte gelegenheid had, begreep hij niet. Dus kraste hij en trok en stak zijn handjes nog dieper in de gouden massa. De gevangen tante jammerde tegen zijn slabbetje aan. De baby hield vast met een vuur een beter doel waardig. Zoo stonden de zaken toen de vereischte hulp van buiten opdaagde.

„Mijn hemel! Wat is dat voor een spelletje?”

Annie probeerde haar hoofd op te richten bij 't geluid van een stem in de deuropening, maar met het eenige resultaat dat de krullen nog steviger werden beet gepakt door de kleine vingertjes.

„Oh, Max, ben jij 't? Als je blijft, help me en maak de handen van dien verschrikkelijken jongen los. Zoo heb ik al uren gezeten. Ik breek in tweeën en hij trekt mijn haar bij bosjes er uit. Oh, hemeltje lief!”

Jongenheer Tom, die een voorgevoel had dat er hulp was komen opdagen, gaf een laatste ruk die een smartelijken kreet van zijn tante veroorzaakte.

„Foei, ondeugende jongen!” riep de pas aangekomene uit en liet zich op zijn knieën naast het paar vallen en ging zoo zachtjes mogelijk aan het werk om de grijphandjes los te maken en de vlokjes haar te bevrijden, die zich om zijn eigen vingers gedraaid hadden.

Hij zette zijn tanden op elkaar en werkte geduldig voort. Zoo gauw als hij er één klein handje uithaalde, greep 't andere zich weer in het zachte haar vast.

„Hè, is dat werken! Laat het deugniet. Ha! ru heb ik je vast. Sta nou gauw op, Annie.” Met een ruk ging het hoofd omhoog en de baby, met een air van trotsche minachting dat inhield: „Oh, heel best! Ik was er toch al mee klaar,” rolde zichzelf van zijn zitplaats af en kroop plechtig weg.

„Mijn hemel, dat wurm is zoo sterk. Ik dank je wel voor de hulp. Ik was net bezig hem te knuffelen, hij is zoo'n schat, en toen begon hij opeens te trekken en hield stand alsof zijn leven er van afhing. Ik kon er niets tegen doen. Oh, tusschen twee haakjes, ik zou geen woord meer tegen je spreken, nietwaar? Ik hoop dat je 't me niet kwalijk neemt.”

En Max, die tot nu toe nog steeds op zijn knieën lag, ging naast haar zitten.

„Ja, dat is waar ook, laat es zien. Waar hebben we ook weer over gekibbeld. Ik ben een boon als ik het weet.”

„Ja, h-m. Oh, ik weet het. Jij — nee, ik zal het je eigenlijk maar niet vertellen, want we zouden waarschijnlijk opnieuw beginnen en onzen neef een slecht voorbeeld geven. Dat is waar ook, waar is hij?”

„Ginds bezig 't hoofd van een gutta-percha kat af te kluiven.”

„Oh, dat is in orde. Ik heb liever dat hij iets erg ondeugends uitvoert. Ik pas op hem vandaag en hij maakt er een laag-

hartig misbruik van. Betty is naar de stad om Eduard te spreken en ik beloofde haar op Tom te letten. Het is Mina's vrije dag. Eigenlijk behoort hij te gaan slapen, zodra hij zijn eten op heeft, maar juist omdat zijn Moeder weg is, heeft hij nog geen oog dicht gedaan. Maar hij is even goed gehumeurd als anders.”

„Dat heeft hij van den kant van de Veltmans, vooral van zijn Oom Max, hè ouwe jongen?”

En Max, ver boven 't meisje uitstekend, deed deze vraag in de richting van 't kind, dat zijn onderzoekstocht door de kamer weer opgevat had.

„Wat een laster! De Verhoefs zijn bekend om hun goed humeur. Je tante An is een engel, nietwaar kleine schat? Kom maar hier bij tante. Zullen we nog eens een huis bouwen?”

Het meisje verzamelde een hoop blokken van allerlei vorm en grootte en begon ze in gelijke rijen te leggen. „Kijk, tante maakt een mooi huis, voor baby.”

De kleine jongen kroop nader en nam een wachtende houding aan. Hij had al een kwartier met lang

blok-
gespeeld
nog heel-
zeker dat hij

ken
en was
maal niet
naar de voort-

LUJO BRENTANOS.

de bekende Duitsche econoom, die onlangs aan de Utrechtsche Universiteit en de Rotterdamsche Handelshoogeschool, belangwekkende voordrachten hield.

zetting van die zittende bezigheid verlangde. Hij zou zich tot niets verbinden, maar zich op een afstand houden en eens kijken in hoe verre het spelletje interessant zou blijken.

„Nou vraag ik je, wat voor een soort huis is dat nu, zoo'n vierkante doos. Waar blijft je stijl? Waar blijft je verbeelding? Waar is vrouwelijke intuïtie? Het lijkt wel niets.” „Maak jij dan een beter,” pruilde het meisje.

„En of. Waarvoor ben ik dan een rijzend jong architect. Pas maar eens op.”

Max ging in zijn volle lengte op den kinderkamervloer liggen. „Mooie blokken,” verklaarde hij. „Zoo'n mooi soort bestond er in mijn jeugd niet. Zoo! en nou hier en hier en daar.” Hij begon ijverig te werken en 't blonde hoofd naast hem boog zich wat dieper naar de blokken heen.

„Het is nog maar de plattegrond. 't Huis ligt op 't Zuiden voor de zon, weet je. En hier komt de veranda. Twee treden naar boven en je bent in 'de hall. Laten we nou es kijken. Hier komen de trappen.”

„Met een zijte halverwege?” vroeg 't meisje.

„Natuurlijk. En hier links de zitkamer.” — „Met een open haard en een erker en zitjes rondom?” vroeg de toeschouwer geestdriftig.

„Natuurlijk, en de muren en 't vloerkleed van prachtig zacht groen.”

„Oh, ik ben dol op de zitkamer. En wat komt er aan den anderen kant?” — „De eetkamer natuurlijk.”

„Met betimmerde wanden en dof blauw behangsel?”

„Ja, en meubels van gevamd eikenhout, natuurlijk niets dan eikenhout. Alles heel sober.” — „Oh, Max, wat een prachtige eetkamer. Daar komen toch ook van die mooie ingebouwde planken voor oud-Delftsch, hè?”

„Nou,” antwoordde de man kritisch, „daar ben ik niet zoo zeker van. Nee, ik geloof dat een eikenhout buffet beter in den stijl van de andere meubels valt.”

„Natuurlijk. Hoe dom van me. En een mooie provi-siekamer hier?” Het blonde hoofd kwam dichterbij en een vinger wees.

„Ja, en de keuken hier. Nu boven; laat es kijken: vier, vijf slaapkamers en een studeerkamertje.”

„En twee prachtige badkamers.”

„Ja zeker. Met een douche.”

„Oh, ja, dat is zoo heerlijk na een flinke partij tennis. Oh, je hebt het tennisveld vergeten. Waar komt dat?”

„Wel, vlak bij, tusschen het huis en de garage. We zullen een auto moeten hebben, weet je. Het is heusch veel goed-kooper dan de spoor op den langen duur, en een kleine auto — je zou het zoo gemakkelijk kunnen leeren, als...” Hij hield plotseling op in zijn geanimeerd gesprek. Hij ging recht overeind zitten en keek over de blokken naar 't meisje, dat bloosde onder den warmen blik uit zijn oogen.

„Wel,” stotterde hij, „zeg Annie, het is — het is ons huis dat we bouwen!”

Ze keken elkaar diep in de oogen en haar kleur verhoogde. „Ja,” antwoordde het meisje, „vind je? Oh!”

„Mijn hemel! Zijn jullie kindsch geworden?”

Deze verwonderde uitroep vanuit de deuropening bracht de twee tot bezinning. De man sprong op en stak een hand uit naar 't meisje om haar op te richten. Ze probeerde haar losgemaakte haar op te houden, terwijl ze vlug antwoordde: „We waren juist bezig een huis voor baby te maken. Hij...”

„Waar is Tommie?” onderbrak zijn moeder.

„Gunst ja, h-m.” De twee schuldigen keken verlegen de kamer rond. „Tja, hij is hier den heelen tijd geweest. Geen minuut geleden nog trok hij aan mijn haar. Waar in 's hemelsnaam...”

De moeder boog plotseling voorover en trok voorzichtig aan een wit voetje dat vanonder de wieg in een hoek uitstak. En daar onder uit rolde 't slapende kind, rond en blozend.

„Geen minuut geleden!” riep Betty met bijtende ironie uit. „Het duurt bij hem altijd op zijn minst een uur voordat hij in slaap valt. En ik zou wel eens willen weten wat hij daar onder de wieg doet?”

„Ja — hij wou niet slapen. En ik denk dat hij nu plotseling slaperig geworden is. En... en...” De onhandige uitlegging werd onderbroken door 't openen van baby's oogen, die begon te kraaien toen hij zijn Moeder zag. Verlangend pakte ze hem op.

„Kom we gaan naar Pappa,” zei ze naar de deurteloopend.

„Pappa,” riepen de beide anderen tegelijk uit.

„Natuurlijk: Ik ben met hem uit de stad gekomen. Zoowat een minuut geleden!”

„Wat is dat voor een lawaai,” riep „Pappa” vanuit de hall.

„De baby was onder de wieg!” legde zijn vrouw uit, het kind in zijn armen duwend, „en deze twee idioten hadden geen idee wat er met hem gebeurd was. Hij kon net zoo goed uit het raam gevallen zijn. Oh, Eduard!”

„Grote goden,” riep Eduard en met een dreigend gebaar kwam bij de kamer binnen. „Wat voor een soort zuster ben jij Annie! Kan ik mijn kind geen oogenblik aan jouw hoede overlaten, zonder dat er iets gebeurt?”

Max Veltman plaatste zich in een beschermende houding voor de in ongenade gevallen tante.

„Kom, Eddy,” zeide hij. „Ga jij nou maar de tijdige redding van je kind vieren. Ik moet Annie spreken!”

De verbolgen ouders verdwenen, een paar woorden mompelend, die, hoewel onverstaanbaar, hun toch 't bloed naar de wangen dreef.

Max keek de arme tante aan en slikte een paar maal. „Annie,” stamelde hij, „wil je met me in dien auto rijden? Oh, ik ben een onhandige vent. Ik kan niet — ik kon nooit zeggen wat ik meende. Ik heb altijd meer om jou gegeven, dan om eenig ander meisje. Ik... ik...”

„Nu zal ik je vertellen wat je gezegd hebt, dat mij je voor een tijdje heeft doen haten. Je zei dat je lange, donkere meisjes bewonderde, Max Veltman.”

„Ja, dat is ook zoo. En wat dan nog. Kan ik 't ééne soort niet bewonderen — en van 't andere houden? Kom hier, jij kleine blonde lieveling.” En de man strekte zijn armen naar haar uit over de blokken heen.

„Oh, wees voorzichtig. Je zou het huis bederven.” Met één grooten stap ruimde hij het uit den weg.

„Wiens huis,” fluisterde hij tegen een klein blond hoofdje. „Ons huis, vent.”

Het antwoord ging haast verloren in de plooiën van zijn jas. Het was zoo zachtjes gezegd, dat hij ver voorover moest buigen om het einde te kunnen verstaan.

„Het is een mooi huis. Ik vond het heerlijk om het te bouwen.”

REISBRIEVEN

DOOR ARNE GARBORG

Geautoriseerde vertaling door
PROF. DR. H. LOGEMAN

(Vervolg).

II. Slaapmiddeltjes.

Ik vertoon mijn revolver, druipend van bloed. Och, onzin! 'n revolver druipet niet van bloed. Als 't nog een mes was geweest.
't Blijkt dat degeen waar de dief in wou breken een Deen is. Goddank. Nu kan ik mij verklaren. En ik vertel alles. Wij onderzoeken de deur; men kan duidelijk zien dat de dief 't slot onderhanden genomen had. De Deen wordt bleek. Dan grijpt hij mijn hand en dankt mij met tranen in 't oog en met zijn zoetsappige pap-achtige Deense tongval: Jå, als ig bedenkt — als U maai niet geholpen had, dan was lig nu in dit heilige ogenblik.

Ik trok mijn schouders op: Ik heb slechts mijn *plicht* gedaan, zei ik.

Aangedaan houden wij elkaars handen vast. Van dit ogenblik zijn wij vrienden voor 't leven.

De concierge komt. Mijn nieuwe vriend spreekt gemakkelijk Frans: ik laat hem de zaak verklaren. De politie wordt er bij geroepen. Wij moeten allemaal naar 't politiebureau. De Deen zal mijn tolk zijn.

Ik schiet wat kleren aan zodat ik er iets minder heroïes uitzie dan toen ik De Daad verrichtte. 't Revolver neem ik mee, vol bloed —, och dat is waar ook.

Maar toen ik 't hotel uitkwam en ik dacht dat alles nu in orde was en ik de gendarmen dat lange stijve lijf zag wegslepen in de nog halfdonkere straten, beving mij de schrik. Ik begon te sidderen. Ik word zo nerveus dat toen wij op 't politiebureau kwamen.

— — Natuurlijk! — —

Een! Twee! Drie! een! twee! drie, een — twee — — —

Nee, zo gaat 't niet, dat is duidelijk.

Ik werd door dat alles zo nerveus dat ik lag te beven. En ik had hoofdpijn, mijn ogen waren heet en droog als van koorts, zonder hoop om in slaap te vallen.

Ik hoorde de klok van de Notre-Dame slaan, langzaam en kalm; ik durfde niet te tellen. Zo veel slagen dat de zaak niet in orde kon zijn; ik probeerde mijzelf wijs te maken dat er meer dan een toren-klok was die na elkaar 't uur sloegen.

En keer op keer kwam die droom weer terug, — die dolle, verschrikkelijke hallucinatie dat de dief kwam en dat ik hem met mannenmoed neerschoot en midden in de borst trof. En telkens als 't kwam, werd ik weer hulpeloos meegesleurd als wanneer de golven op 't strand met 'n stukje kurk spelen.

En mijn hoofdpijn werd erger. En in alle zenuwen werkte het en gloeide het en ik kon niet stil blijven liggen.

Eindelijk werd 't mij te erg, zoo'n revolver geladen en wel vlak voor mijn bed, genoeg om zes mensen naar de andere wereld te helpen.

Zulk een wapen moest men niet vlak bij de hand mogen hebben, als men zoo'n lange nacht wakker lag.

Er bestaat iets dat „momentane waanzin” heet. Men raakt zijn denkvermogen kwijt, men mist alle controle over zich zelf, de hand gehoorzaamt aan de minste inval, — je wilt 't niet, — je weet 't niet, maar die kleine loop van 't pistool wordt door een onbestuurde hand tussen de tanden geleid en. . . .

Ik draaide mij om en zette de gedachte van mij af.

Maar die kwam toch weer terug. Tegen je wil, — tegen je wil, doe je zo iets, — je ligt daar en weet dat je niet wil en doet 't toch. 't Was vreselijk en tegelijk belachelijk daar over te denken, — tenslotte voelde ik de gedachte als een halfangstig gekriebel door mijn vingers beven. Heer in den Hemel, dat iemand nu toch werkelijk zo zich voor de gek kon laten houden. Al die onzin! Ik strekte mij nog eens helemaal uit en joeg de gedachte voor de tweede keer weg.

Dat is 't laatste wat ik mij herinner.

Ik was zo vreselijk moe dat ik niet meer kon. Een seconde daarna en de slaap was gekomen, zo plotseling en zo diep alsof ik bezwijmd was.

En als er toen een dief gekomen was, had hij door de deur en muur kunnen breken en alles stelen wat hij wou: het geld dat ik had, het koffertje waar 't geld in lag, de kast waar dat koffertje in stond en de tafel met mijn handschrift en de kolenbak, en de kachel en de voetenzak en 't bed en mijzelf en 't revolver en alles wat er te vinden was, — ik zou mijn pink niet verroerd hebben.

III. 't Hel-feest.

München, April 1890.

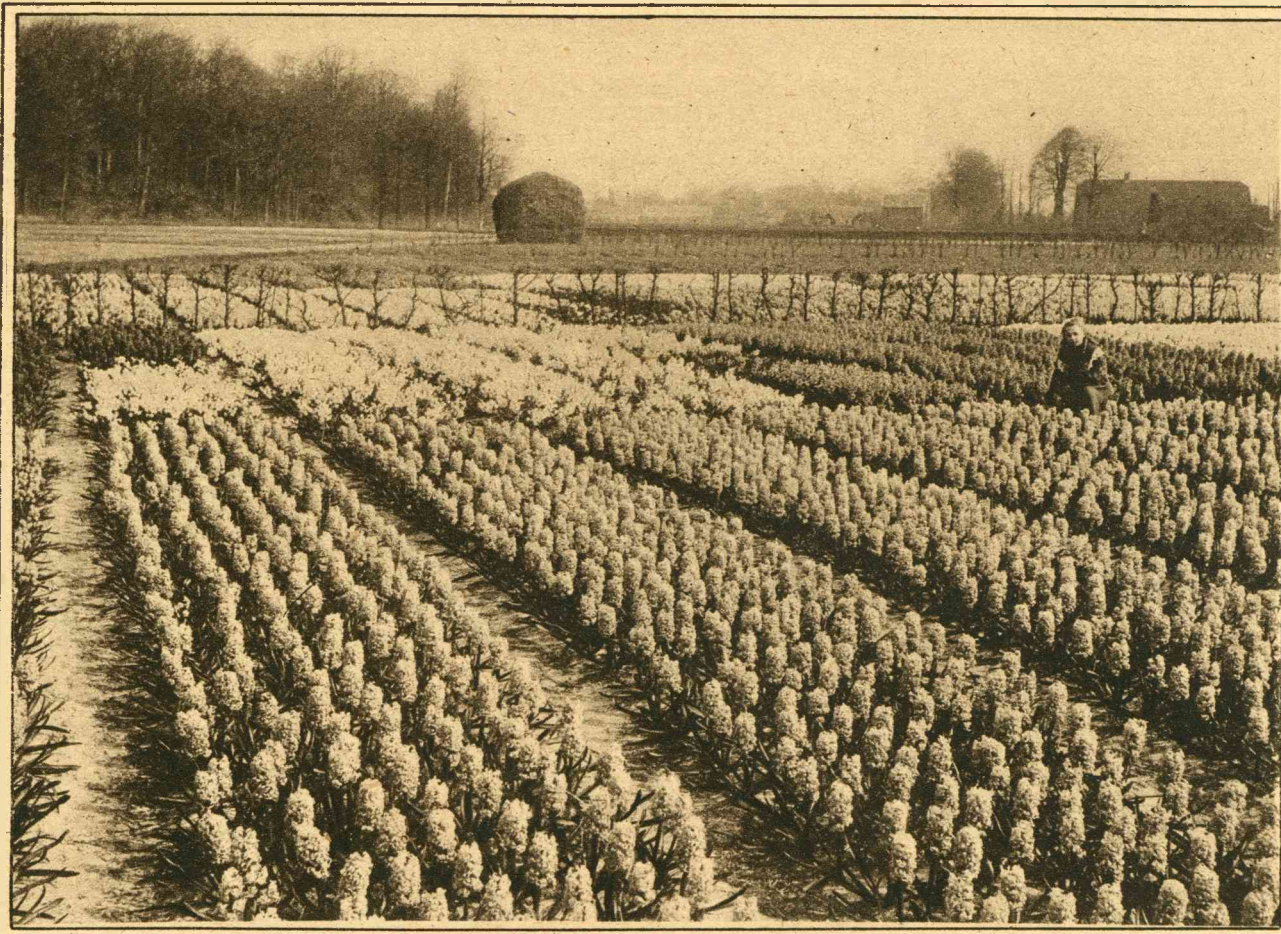
. . . . Een vrolijke stad is München. Een vriendelijke stad; een stad om uit te rusten, een stad van kunst, en een stad van bier. Als ik ooit nog mijn grote droom kan verwirkelijken: om dik te worden, dan moet 't hier gebeuren; want hier zou ik jaar in jaar uit van bier kunnen leven, van kalfsvlees en Gemütlichkeit, en zonder die ellendige schrijf-manie die mij zo lelik plaagt.

En gezellige lui heb ik daar getroffen. Duitse *doctores*, zo geleerd als Faust maar jong en vrolijk als studenten; artisten die over iets anders dan kunst kunnen spreken en dichters die een Mass kunnen drinken en vergeten dat ze g'oot zijn. En dan tref ik daar socialistten.

Dat zijn mensen waar ik plezier in heb, omdat zij zoo'n vaste overtuiging hebben. Zij geloven, en krijgen mij er daardoor toe ook te geloven, en geloof zonder twijfel is zeker 't beste wat er in de wereld bestaat. Ik word zo socialisties dat ik niet weet hoe 't gaan zal als ik weer thuis op Kolbotn kom en daar die lelike Anarchist Ivar Mortenson tref.

„Geloof zonder Twijfel”, dat is misschien wel wat te veel gezegd. Zo nu en dan voel ik mijn Noors twijfel-mutsje toch nog op mijn hersentjes drukken. Ik geloof, zo dat 't bijna ongelooflijk is, en uit al mijn macht doe ik mee aan 't heerlijke woord: Krijg tegen hutten maar niet tegen een slot, — want 't is de armoede die ik haat en niet de Rijkdom. . . . Ofschoon — soms.

Een van deze dagen zat ik met enige Duitse kameraden

Een fraai hyacintenveld in bloei.

in de Löwenbräu-Keller en hoorde hoe de grote sociale vragen opgelost werden, — „zum x-ten Male,” zoals 't in de Münchener-romans van Conrad heet. En met innig genot hoorde ik hoe mijn vriend de sociaal-democraat 't won van mijn vriend de dichter met al diens argumenten en al zijn twijfel. En 't werd mij zo helder als de helderste dag die ik ooit beleefd heb: op die wijze zou alle smart en alle moeilijkheden verdwijnen, — geen gekijf meer of geklaag, geen ziekte, geen kwaad; vrij, schoon en rijk, zou 't leven opschieten tussen bloemen en marmer en nooit zou men door de lasten des levens neergedrukt worden.

Maar toen ik thuis gekomen was en eens flink gegeten had kwam een idee in mij op die mijn vreugde temperde. Een idee van vroeger, een zwaar echt Noors idee: als de mensen het al te goed in deze wereld krijgen, wordt 't dan niet des te erger om te sterven —?

En er is nog iets: onze aarde is niet groot. En als de lui 't nu al te goed krijgen, dan zouden er zo veel kunnen komen dat er geen eten meer was. . . .

Die gedachten bevielen mij niet, ik gooide mij op een kanapee en zond ze naar de weerga. Maar ze wilden niet weg. Ik merkte wel dat er niet veel kans op een dutje was. —

— Nee; want daar kun je niet op rekenen. Wel is waar worden er twee handen tegen één mond geboren; maar. . . . nou, zoo'n rekenstukje met de dominee kun je ook niet op vertrouwen; maar. . . . de mensen hebben een lelike hang om zich te vermeerderen.

En als we nu oorlog en honger en allerlei andere heerlijkheden de wereld uit weten te krijgen. . . . en alle ziekte en ongezonde lucht. . . . Met alle middeltjes die de mensen zo vinden, zou 't mensengeslacht al te talrijk worden en over een paar honderd jaar zou de aarde zo uitgebuit zijn dat er geen schepel koorn meer te vinden is en dan zouden wij er naar aan toe zijn. . . .

Op een oorlog rekenen? Zo nu en dan eens een paar miljoen mensen slachten? Nee, dat is een akelige manier om te sterven. . . .

Terwijl ik daar lag te piekeren, hoorde ik op eens muziek. Brede, zachte, betoverende muziek; zo mooi als ik 't nog nooit gehoord had. Golvende orgel- en viool-tonen en van een warm-klinkende hoorn, en dan gezang, zachte heldere vrouwenstemmen; 't was als in een katolieke kerk als 't miserere gezongen wordt.

— Ik ging naar binnen. 't Was een kerk.

Alleen veel lichter dan gewoonlijk. Een helder rustig licht vulde de gehele ruimte; waar dat vandaan kwam kon ik niet zien.

De grootste kerk die ik ooit gezien heb, geloof ik. Tussen lange witte zuilen-rijen door zag ik heel, heel ver weg iets als een koor; 't was een altaar met een marmerbeeld van Apollo. Apollo met de boog. 't Altaar was versierd met bloemen en stroomde van licht, 't gehele koor was vol met bloemen en licht; groene kransen waren om al de pilaren gelegd en vaandels en blauw vlaggedoek in elk hoekje; het schone een groot feest te zijn.

Zacht en gedempt, wonderbaar mild klonk de muziek onder de hoge gewelven; o, — bij zulke muziek was 't heerlijk sterven. Toen ik door de kerk liep, door 't ene schip, was 't mij op eens alsof ik alles herkende:

. . . Ik was in de Santa Croce in Florence.

Daar was 't graf van Dante. En daar lag Michel Angelo. Wij waren dus toch niet weggespoord vandaan. En 't was maar gelukkig ook, zo kreeg ik dit ook nog te zien. . . .

Ik liep de kerk verder en verder in; altaar na altaar en op elk altaar een beeld. Caesar, Jesus, Newton, Goethe. . . . Een merkwaardige kerk, — 't leek meer op een Pantheon.

't Gebouw was vol mensen. Ze waren gekleed als voor een maskerade. Allerlei nette en luchtige pakjes uit alle tijden en landen; allerlei kleuren, vooral heldere, maar niet schreeuwend; heel weinig zwart. 't Leek wel een carnaval of zoo iets, — ja, natuurlijk was 't dat.

Daar kwam ik iemand tegen die als een ridder gekleed was. Hij knikt tegen mij: „moet u sterven?” Ik staarde hem aan; hij wees ergens heen alsof hij de weg wou wijzen. „Daarginds”, zei hij, „— bij 't koor. Je hebt alle tijd. Vaarwel!”

Ik keek hem aldoor aan —: „. . . is dat. . .?”

Hij knikte van ja: „Ja; 't is 't Hel-Feest”.

Ik slenterde door. Aha, — een hel-feest?

Dat was zeker iets dat hier in Hellas ook bekend is. Hier verstaan zedekunst om de dood zelf tot een feest en iets schoons te maken. . . .

Hè, — kijk eens. Daar staat Odin! Merkwaardig. En Mozes. Mozes van Michel Angelo. Wie zou dat zijn! Die kende ik niet. Er waren er veel die ik niet kende; op een voetstuk stond: geboren 1970, gest. 2078.

't Is waar — wij zijn in de dertigste eeuw. . . . Die begon juist toen ik en Bruck. . . . Feldenfürst. . . .

— Hier ben ik aan 't Hoog-koor. Verwonderlijk schoon, dat gewelf. Oneindig hoog; blauw als de hemel. Een zacht, warm roodgeel licht valt naar beneden — niemand weet waar 't vandaan komt. Op 't Hoog-altaar staat een beeld van Apollo. Daaromheen als een bos van allerlei bladeren en bloemen, oranjebomen in volle vrucht, palmen, enorme rijke rozebomen, een massa bloemen waar ik de naam niet van ken; oh, wat een zoete sterke lucht. En zulk een feest van kleuren, sterke, warme kleuren, zacht gedempt in alle schakeringen van groen; oh, hier verstond men de kunst, hier kon 't niet lelik zijn om te sterven. . . . en dan die verwonderlijke muziek.

In een halve maan aan beide zijden van 't hoogaltaar stonden kleine altaren met andere beelden; voor elk altaar stond een marmeren tafel met bloemen en kaarsen; om elke tafel stonden stoelen met wit bekleed en met loof bekransd; op elke stoel zat iemand en voor elkeen stond een zilveren beker.

Zij die voor die tafels zaten dronken en praatten samen maar keken ernstig; ik dacht dat zij zich hier met iets religieus bezig hielden: een liefdemaaltijd of iets dergelijks.

„Morituri”; — zei er een tegen mij; ik herkende de stem en keerde mij om. Wat was ik blij, dat was mijn vriend de dokter uit München.

„Jij hier?” zei ik en schudde hem hartelijk de hand. Hij knikte en keek mij met zijn mooie bruine ogen aan.

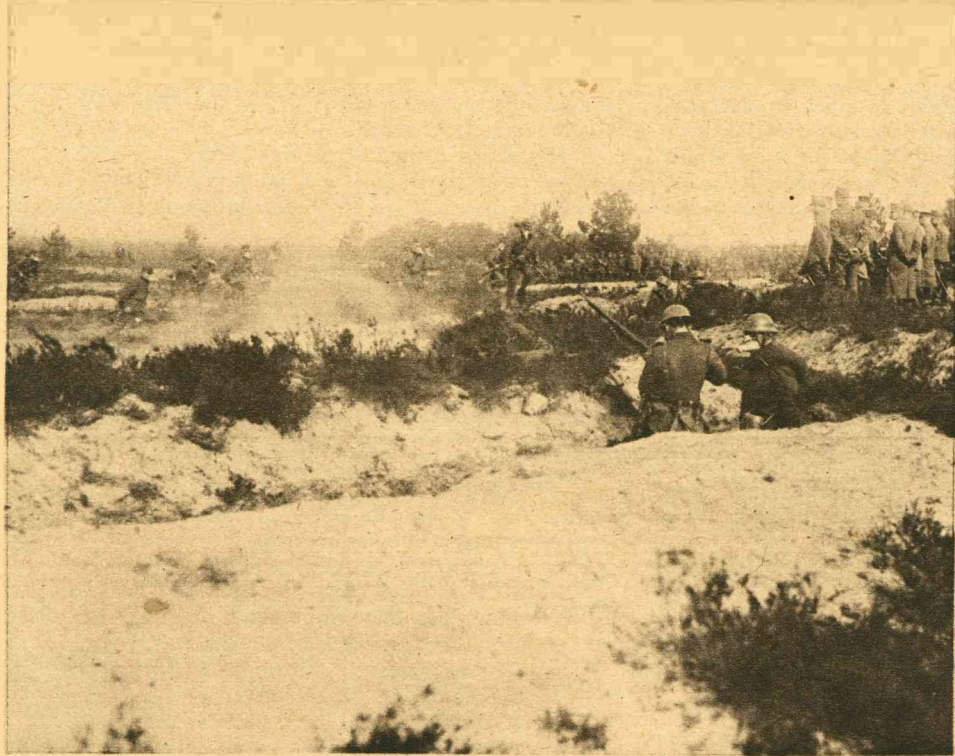
„Ik ga sterven,” zei hij.

„Ik feliciteer je wel,” zei ik.

„Doe ook mee,” zei hij. „Je ziet er uit alsof 't jou ook geen kwaad zou doen.”

Hij wees de weg en ik volgde hem. Wij kwamen in een donkere zaal; een heel klein lampje brandde heel verborgen in een klein raampje; 't leek wel een biechtstoel.

(Wordt vervolgd).

OEFENINGEN VAN ONS LEGER.

De vorige week werden er door de stormtroepen van een onzer brigades in tegenwoordigheid van Generaal Snijders en de Staf-officieren oefeningen gehouden. Onze foto toont een aanval met de gasmaskers op.

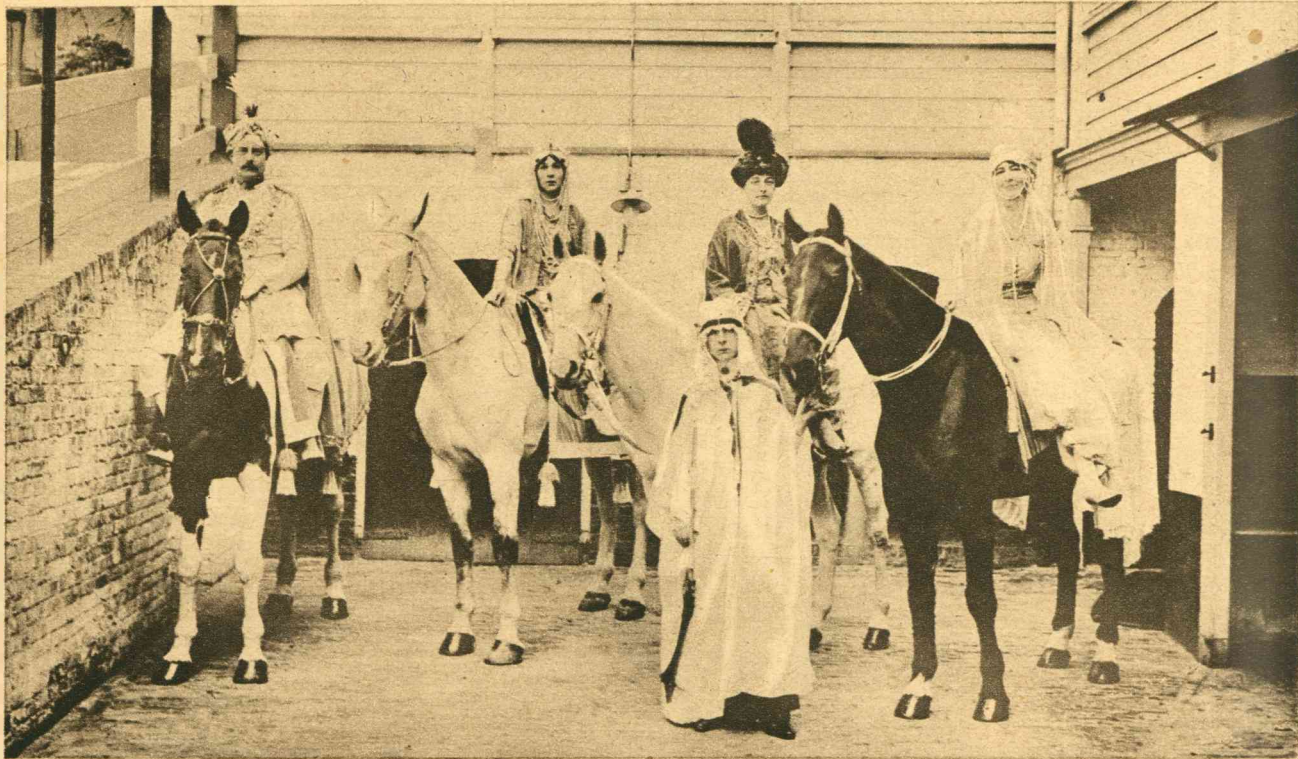
TWEDE LUSTRUM VAN VITESSE.

De Haagsche korfbalclub Vitesse vierde haar tweede lustrum. Bovenstaande foto werd te dezer gelegenheid genomen.

OEFENINGEN VAN ONS LEGER.

Een demonstratie voor onze soldaten van het gebruik van den dolk tegen de bajonet in het handgemeen.

EEN RUITERFEEST TEN BATE VAN „DE ROODE STER“.

In den Haag werd ten bate van „De Roode Ster“ een ruitersfeest gehouden in de Tattersall-manege. Onze foto geeft een groep der deelnemers. V. l. n. r.: de Sjeik, de Sultane, de Prinses en de favoriete van Perzië, achtereenvolgens voorgesteld door den heer L. A. A. Van Haalfen, Mevr. Hackfoort, geboren Coert, Mej. Hugenholtz, Mevrouw van Tienhpven, geboren Jonkvrouwe Elias. De Bedouïne (staande) werd voorgesteld door Jonkvrouwe Van den Berch van Heemstede.

DE VLAAMSCH-ACTIVISTISCHE BEWEGING.

Wij ontvingen van bijzondere zijde een merkwaardige foto van de gevolmachtigden van den Raad van Vlaanderen. Van links naar rechts: zittend Dr. Aug. Borms (Nationaal Verweer), Prof. Dr. J. de Decker (Kunst en Wetenschappen), Prof. Dr. A. T. M. Jonckx (Buitenlandsche Zaken), A. Brys (Secretaris Gevolmachtigde), Prof. Dr. P. Tack (Voorzitter Gevolmachtigde), Mr. Fl. Heuvelmans (Rechtswezen), Dr. E. Verhees (Nijverheid en Arbeid), Prof. T. Vernieuwe (Landbouw en openbare werken.) Van links naar rechts staand: Prof. F. Brulez (Post en Telegraaf), Leo Meert (Geldwezen) en Prof. Mr. K. Heyndrickx (Binnenlandsche Zaken).

F. M. KNOOTE.

Met ingang van 1 April is eervol ontslag verleend aan den heer F. M. Knoote, afdelingschef der N. O. T. Sedert de oprichting der N. O. T. was hij aan deze instelling verbonden.

K. CZN. DE BOER.

sedert ongeveer 40 jaar burgemeester van Assendelft, vroeg tegen 1 Mei ontslag als zoodanig aan.